

KAVIAR

modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémáival foglalkozó hetilap

Fürdő után

— Akvarell festmény

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Perfekt

a legjobb poloskairtószert!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pudert és szappant használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárban Timișoara, Mehala (villamosmegálló.)

Gümmibélyegzők, rézbélyegzők, dombornyomású névjegyek és festékpárnák, monogrammok, címerek vésése művészi kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: A r a d

Fiók: Timișoara, Belváros, Szt Györgytér

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét lev. lapon a kiadóhivatallal közli. Új könyv, fénykép és más ily dolgok megjelenésekor (amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal minden gyűjtőt értesít.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élc-lap. Ára 10 lei, 4 dinár, 2:50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyár város, Fő utca 10.

Fuvós és vonós hangszerek gyártása. — Javítások gyorsan, pontosan, olcsón! Hurkok, szájharmonikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron.

Cehoszlovákiai olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg helyben, fizessen elő negyedévre és a kiadóhivatal a lapot minden héten pontosan megküldi.

Előfizetési ár negyedévre 60, félévre 110 korona. Előfizetéseket legcélszerűbb postán a

Leszámítoló és Közgazdasági Bank, r. t. fiókjánál, Kosice

lapunk olt levő folyószámlájára küldeni. Mihelyt a pénzt a bank átvette, a lapot nyomban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 koronára helyett csak 185 korona

a Grand Hotel mellett

Asszonyok kincse!

Az általános közkeveltségnek örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-féle „Szakácskönyv” harmadik bővített kiadása új átdolgozásban, 800 kipróbált recepttel és igen sok illusztrációval most jelent meg. E „Szakácskönyv” minden háztartásban nélkülözhetetlen. Fialat háziasszonyok, gazdasszonyok és szakácsnők helyes útmutatója ez a könyv a konyhaművészet minden ágában. Tartalmazza a levesek, sütek, főzelékek, tészták, krémek, fagyaltok és minden ételneműek gazdaságos, különös és könnyű elkészítési módját. Zöldségfélék, befőttek eltarthatási és befőzési módját is. Kapható minden könyvkereskedésben és Tordán a kiadónál: Füssy József könyvkereskedésében.

Gyönyörű képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Kérjen díjtalan árjegyzéket. Válaszportó csatolandó, külföldről megfelelő valuta.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a pénzt megfelelő portó kíséretében küldje be előre és a kiadóhivatal a megrendelést még aznap elintézi.

Jugoszláviában :
 Alt. Hitelbank R. T. Subotica,
 (Szabadka) és ennek fiókja :
 Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:

Egész évre	—	—	950 lei
Fél évre	—	—	480 lei
Negyed évre	—	—	240 lei

Jugoszláviában 1/2 évre 100 dinár

Csehoslovák.	"	60 c. kor.
Ausztriában	"	10 silling
Németországban	"	3 márka
Olaszországban	"	40 lira

Magyarországon 9 pengő

Külf. előfizetések külföldi í. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei

**Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben**
40 gar.; 2 lira; 4 fr. frank; 20 fl.

Főszerkesztő :
GINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGI

Művészeti szerkesztő :
Sajó Sándor és Bütykán Vilma

Hirdetési tarifa : Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Ma itt, holnap ott, holnapután itt is, ott is olvasuk: ez találta föl, az találta föl, ez is, az is föltalálta a régóta kutatott, sokat keresett csodás alkotmányt: a perpetuum mobilet, az örökmozgót.

Szegény feltalálók és feltalálójelöltek, nagy szomorúságot kell nektek okoznom, de mind tévedtek és mind hiába kutattok! Nem, mintha lehetetlen volna e problémának a megoldása, de, mert: már meg van oldva. Az örökmozgó már él és működik. Már van és mint ahogy az egy becsületes örök-mozgóhoz illik: öröktől fogva van és örökön is lesz.

Én fedeztem fel, csak úgy véletlenül. A neve azt hiszem már mindenki előtt ismeretes. Ugy hívják, hogy: nő.

Ő az örökmozgó mozgatója ennek a gépezetnek, amit úgy hívunk: Lét és Emberiség. Ők a titkos rugói minden tettünknek és minden eredményünknek. Értük és nekik — ez a jelszó, amely

minket munkára hevít és előre visz. Az ő szavukra hegyeket vagyunk képesek megmozdítani és lábaik elé rakni, ha nem is földből, de aranyból.

Veszedeelmes és szeszélyes nagy gép ő, amelyet csak az kezelhet, aki ért hozzá. Aki meg hozzáért, az vigyázzon, nehogy tüzet fogjon és megégesse magát.

Különös gép, melyet legjobban és leghatásosabban egy dugattyu tud mozgásba hozni, föltéve, ha szelepei rendben működnek, ha nincsenek történetesen bedugulva. Kerekei is vannak, sőt legtöbbször eggyel több vagy eggyel kevesebb, mint kellene.

Külso formája a lehető legletszetösebb, állandóan frissen van festve és nem csufítja el sok mindenféle csavar, legfeljebb sokat csűr és csavar, de ezt nem kell komolyan venni. Nem tesz benne kárt sem az eső, sem hó, sem szél, ami onnan látható, hogy állandóan csak igen gyéren van betakarva, mégis ritka köztük a kopott, inkább több a kokott...

Tökéletes perpetuum mobile ő, igazi gép, amely a maga egészében egy zseniális alkotás, de egyes részei-

ben mégis csak egyszerű, ostoba és lelketlen anyag, halott alkatrésztömeg, amelyet néha-néha meg is kell olajozni, akárcsak mint minden más gépet, csak nem egészen úgy, mint a többi gépeket, hanem... de ezt már nem árulom el, hisz minden feltalálónak meg van a maga titka...

Csak annyit sugok meg, az olajozás nem is valami boszorkányos mesterség és nem is kell hozzá valami különösebb szakértelem, csak egy jó, erős és kifogyhatatlan — olajozó... Aki nem hiszi — próbálja meg.

Hátha ezt látná...

Sóhaj Jenő ur büszke apaságára s maga tolja a gyerekkocsit, amelyben a trónörökös kicsi baba alszik.

Elmegy mellette egy jóképű hölgy és megjegyzést tesz.

— Oh, be drága ez a kis poronty, olyan mint egy angyal, ahogy így alszik.

— Hát ha akkor látná, mikor én alszom — szól erre Sóhaj ur.

Reklám.

— Miért sirsz Móricka olyan keservesen?

Hogyne sűrűk, mikor az apám utazója egy szappangyárnak és ha rendelést akar felvenni, akkor engem mindig megmosdatnak a gyár szappanjával reklámnak.

SZEPTEMBER VÉGÉN

— EREDETI KÉZIRAT —

Este nyolc órakor egy fiu men a park nagy fái alatt. Sötét volt, ősz volt, a park néptelen. A hold ezüstösen szűrte át fényét a lombok között. A fiu, amint ment elgondolkozva, egyszerre megállt. Egy levél esett le előtte az egyik fáról. Lehajolt és megnézte.

Sárga volt.

Egy kicsit elszomorodott. Az első sárga falevél. Igen itt az ősz, vége a szép, szabad, kitombolást nem gátló nyárnak. Oh, a nyár, ifjunak lenni, megfedkezni kötelességekről, szabadon repülni... őszig.

Hűvös szélfuvalat csapta meg. A kötelességek, ismét dolgozni, komoly, érett emberszámban. Viszszautazni, tanulni.

És itt hagyni Őt!

Sokáig nézte a kis sárga falevelet, aztán begombolta kabátját és tovább indult. Leült egy padra és várt.

Nemsokára jött a lány. A fiuból csak egy szó tört ki:

— Hilda!...

De aztán ismét elszomorodott. Ujabb figyelmeztetés, hogy már ősz van. A lányon kabát volt. Meg is kérdezte:

— Hilda, már kabátot vett fel?

— Igen Laci, már hideg van.

Különösen itt, a parkban.

— Hideg van már Hilda, hideg, itt az ősz. Nézze Hilda, az első kis hirnök, egy kis falevél, sárga, az ősz színe. Az első már leesett, most kezdődik. Vége, itt az ősz. Hideg van.

Szótlánul ültek a padon. Oly szép volt ez a szeptemberi este a parkban, a lombok alatt, melyről megindultak a sárga levelek...

Ültek egymás mellett, a válluk összeért. Elmélyedve, szótlánul visszagondoltak a szép, csókos nyári estékre, mikor szenvedélyes, véget nem ismerő csókokban tikkadtak el. A kipirult, tűzben égő viaskodások, lázas ölelések, mikor ész nélkül, mohón égtek egymáson, csókolóztak és szakadt egy gomb és a válról lecsuszott a ruha és a szája már ott perzselődött. Nyár volt, nyár!

A fiu ránézett a lányra. Szép volt. A kabát szétnyílt egy kicsit a nyakán. Könnyű kis nyári ruha volt rajta, mély dekoltázs-al. Fehér volt a bőre és telt, asszonyiasnak induló idomai. A gömbölyű, hó-

fehér vállak belevesztek a kabátba. Telt mellei lányosan előugrottak a könnyű kis ruha alól. Valahogy olyan megelégedett önteltséget érzett: „ez mind az enyém volt már.” És ahogy nézte, keze a lány nyakára tévedt. A meztelen bőrük érintésétől mind a ketten megrezzenek. A fiu keze lesiklott a kemény, forró mellre és érezte, mint keményedik meg a bimbó a keze alatt.

A szájuk összetapadt és egymáshoz préselődtek. A fiu szinte magára huzta a leányt, szenvedélyesen szorította ezt a meleg testet, hisz holnap már ugysem érzi, holnap már messze lesz. Ma még, ma még élvezze ki, mindent, mindent, azt is, amit eddig csak sejtett.

Harapták, tépték egymást és a fiu keze felsiklott a combokon a ruha alá. Villámgyorsan, megállás nélkül nyomult előre az akadálytalan uton, egész a célig.

Aztán a józanság beleveszett az érzékek háborgó tengerébe, mikor egy heves szélroham testük forróságán keresztül is megcsapta őket és megálltak az uton.

A lány födetlen, fehér vállára ráhullott egy falevél. Egy pillanatra megálltak, de az a pillanat elég volt, hogy lehüljenek. Az érzéki pillanatnyi vad gyönyörön túl egy egész életet láttak és a fiu most, ebben a percben, nagyon hálás volt a lánynak.

Ismét csendben ültek Majd a fiu megszólalt:

— Hilda, holnap elutazom. Vége a nyárnak. Szeptember van.

— Igen Laci, vége van megint egy nyárnak. Minden nyár elmúlik és utána mindig ősz jön. Nem gondolt még arra Laci, hogy mulnak a nyarak és az őszyök, mennek. suhannak tova, mi észre sem vesszük és fehér lesz a hajunk, ráncosak leszünk. Minden nyár elmúlik és jön az ősz, mintha arra intene, hogy nem szabad várni.

„Nem szabad várni”... És a fiu szeme felvillant. Hátha neki igaza van. Minden csupán pillanatnyi érzékiség és aztán egész józan élet van, de hátha az a pillanatnyi vad gyönyör felér azzal az egész életnyi józansággal. „Minden nyár elmúlik.” És a fiuban világosság támadt. Itt van mellette ez a pompás, meleg leánytest, minden csep-

vére reá vár. És ő megijedt az ősztől. Ő félremagyarázta a falevelet, pedig az is csak int, hogy siess, mert fehér lesz a hajad a várakozásban, hogy siess, mert minden percért kár...

Érezte, hogy ha most megint urrá lesz felette az érzékisége, akkor vége, még egyszer nem fog tudni megállni.

És átkarolta a leányt.

A padról most leesett egy könyv. Lehajolt, felvette és megnézte. Egy verses könyv volt. Kinyitotta és a hold világánál belenézett: „Szeptember végén”. Petőfi örökszép verse volt.

És akkor, Szeptember végén, fellobbant újra, még egyszer a nyár. Egy lány és egy fiu, két fiatal ember perzselő forróságú nyara...

Most már nem bántak semmit. Hogy ő lány és most oda adja magát, nem bánta a későbbi, józan percekben talán elhatalmaszkodó „lelkifurdalásokat”, a későbbi esetleges következményeket, eszébe jutottak azok a percek, mikor titkon rá gondolt „milyen jó is volna”, de ugyanakkor mintha taglóval vágtak volna le: „gyerek lesz”. Mit bánta ő mindezt, azt, hogy ez csak érzékiség, hogy testiesség, hogy megbánja... De most, most láztól vacogó ajkakkal, lihegve, félájultan akarja, kívánja a fiut, ősz van, holnap késő, mindennek vége...

És átadva magát, a fiu karjaiba feküdt. Egy forró, remegő testet érzett. Érezte, hogy marcangolni, harapni kell, hogy itt nem szabad gondolkodni, itt le kell tépni a ruhát és szeretni... szeretni...

A fiu magához préselte a leányt. Felálltak, halkán dudolt a gyenge szél. Ők ezt fortisszimóban zugó érzéki muzsikának hallották.

Felkapta a leányt és lefektette a padra, feltúrta a ruhát. Alatta kis fehér nadrág volt. Ahhoz már nem volt türelme, hogy azt szépen lefejtse. Egy rántással tépte le, a kezében maradt.

Eldobta. Ez volt talán tétovázásának utolsó foszlánya. Aztán a meleg, férfit váró leánytestre borult. A formás, kemény combok remegve tárultak szét...

Aztán vadul, mámorosan tépték egymásból a kéjt.

És szeptember végén egyszerre újra fellobbant a nyár.

„Narcissus”

VONALAK

Eredeti kézirat.

Írta: Győry Endre.

Az asszony nyugtalan tekintete ájultan bolyongta be azt a titokzatos, végtelen smaragdmezőt, mely a férfi rászegződő szemeiben remegett, mint amikor egy tűz föl szálló, láthatatlan lángján keresztül reszketve, lebegve vibrálnak, mozdulnak meg a napfényes tájak. Keblei, ez a hamvas, ovális két kup, bíborral szegélyezett kemény ormaival, büszke, merész ivben ugrottak elő lihegve kigyózó, karcu testéből és borzongva törtek meg a hozzásimuló, kemény férfi testen, merészvonalu combjai gömbölyű térdeiben kecsesen megcsukolva törtek kéjes szilajsággal a levegőnek, két simogató, hófehér kis keze hisztérikusan tapiskolt a férfi meztelen hátán.

Ájult tekintete beleveszett a titokzatos smaragdmezők mámoros ködébe, lihegett és lázas rajongással, fanatikus szerelemvárában adta oda magát a duhaj dübörgéssel, kéjes fájdalmak lobogó fátylái és édes gyönyörűségek ünneplő virágeseje között érkező vad szerelemviharnak, amely egy hosszú pillanatra teljesen egymásba söpörte őket, egy volt a testük, a lelkük, a vágyuk...

A széles, habos ágy fölött foszforeszkáló bágyadt hálósoba-ámpolna reszkető fénye derengő, bágyadt rózsákkal szórta tele meztelen testüket, imbolygó, messzi dicsőítésekkel üdvözölte nászukat, egymásba fonódott isteni konturjuk hamvas, szent sápadtsággal lehérlettek bele a félhomályba.

És amikor később fáradtan egymás mellé buktak az összegyűrt, szétduitt párnák forró, tépett romjain és csak távolról hallgatták a messze száguldott lázak, elvihartzott vágyak visszacsengő halk zenéjét, mely a szerelem vad fortissimóinak buja melódiáit most nem vad harsogásban, hanem csak lágy, reszkető pianóban, mint egy áhítatos, gyöngéd bucsucsókot integette vissza, az asszony alázatosan, hizelegve bujt oda a férfihez,

— Tudja, mi olyan különös, olyan érdekes, tudja mit szeretek, mit imádok, mit csodálok magán? A homlokát... azt a magas, büszke, egyenes vonalat, amely a szemöldökei fölül élesen fölfelé tör.

A férfi megsimogatta és mosolygott. Halkan, alig észrevehetőleg és tekintete visszatért a messzi semmiből, amerre barangolt, az asszonyhoz.

— Az a magas, büszke, egyenes vonal...? Érdekes... tudja, hogy vettem magát észre, hogy láttam meg, mi vonzott engem magához...? Szintén egy vonal, egyellenegy kis, jelentéktelen vonal... amely alig észrevehetőleg a jobb ajka felől indul az álla felé és amely egész arcának furcsa, közönyös, hideg, megmozdíthatatlan külsőt ad és amely idegesített, izgatott, fölingerelt engem, magára vont a figyelmemet és fölébresztette vágyamat: megtörni, meghódítani.

Az asszony halkan föl kacagott. Ezüstös, fátyolozott kacagása volt, amely benne maradt, sokáig benne rezgett még a levegőben mint egy exotikus parfüm bódító illata.

— Szóval nem vagyunk egymás számára mások, én sem és maga sem: mint vonalak, alig észrevehető vonalak...

A férfi komolyan igent bólintott, egyik karjával gyöngéden magához vont a puha asszonyt és nyugtalan tekintete ismét vándoruttra kelt, elindult, nekirugaszkodott a nagy, messzi, végtelen semminek, egyre nagyobb és titokzatosabb lett benne a nyugtalanul imbolygó, smaragd mező.

— Igen, vonalak... vonalak, de amelyek találkoztak. Találkoztak és rajz lett belőlük, a legcsodálatosabb, a legtökéletesebb rajz, a szerelem, a mámor, a láz láthatatlan, csak lelkünkben parázsló és vágyainkban lobogó, testünkben borzongó és érzékeinkben remegő, lángszínekkel megfestett és tűzvonalakkal megrajzolt csodálatos rajza...

— Emlékszel öregem erre a helyre, itt estünk bele a vízbe?

— Igen, igen. Ennyire még soha nem estem bele...

Te vagy az asszonyom...

Eredeti kézirat. — Írta: Wild Oszkár.

Hilda izgatottan várta unokabátyjának, Egonnak megérkezését. Együtt nőttek fel, együtt nevelkedtek, egy volt gondolkozásmódjuk, egyek elveik s csak akkor távolodtak el pillanatnyilag egymástól, amikor Egonnak szülei parancsára a gyönyörű szép Auerbach Lontenak kellett udvarolnia, akit azután ugyancsak szülei parancsára el is jegyzett. Mert a von Holden családban a házasságok mindig tradíciók szerint kötöttek, Egonnak legfeljebb az a szerencséje volt, hogy a számára „hivatalosan kijelölt” menyasszony föltűnően szép, nagyon gazdag és halálosan szerelmes volt belé.

Annál nagyobb volt a feltűnés tehát, hogy von Holden Egon, mikor már erősen sürgették, hogy mikor lesz az esküvő, visszalépett és nem törődve sem szüleivel, sem a botrányral, elutazott Afrikába és egy fél éves ott-tartózkodás után két hete jött csak vissza.

Ott ült mellette a pamlagon, erős vállaihoz vonta szőke fejét, azután fölfeje hajolt szép, napbarnított arcával és hosszú, szomjas csókkal tapadt az ajkára.

Hilda megremegett a csóktól és könnyű ruhája alatt borzongva bujtak egymáshoz forró, leányos kis halmi, amelyek tizenkilenc éves kora dacára is még kicsinyek voltak, de ruganyosak, feszesek és kemények, mint a kő. Amikor pedig elengedte őt a férfi, durcásan, mosolyogva mondta neki.

— És ezelőtt pár hónappal Lontet csókoltad ugyanígy...

A férfi arca elkömlödött. Nem felelt.

— Mondd, nagyon szeretted téged?... kérdezte az ismét.

— Nem tudom, — felelt végre tompán és sötéten a férfi.

— Dehogyan nem tudod, csak úgy látszik, nem akarsz róla beszélni, pedig nekem elmondhatnál mindent! Vagy talán kellemetlen neked, hogy róla beszélek? Talán szeretted te is őt?... Hát akkor miért nem vettél feleségül? Felelj!...

— Kérlek Hilda, hagyjuk ezt a témát, nincs kedvem felelni erre és nem is fogok felelni — mondta a férfi idegesen.

— De én tudni akarom, — vála-

szolta a leány indulatosan, azután melléje bujt, rátette kezét a fejére és végigsimította hátrafésült fekete haját, — milyen szép, sima, selymes a hajad, mint egy leányé — mondta azután érzéki, meleg hangján és a férfi érezte, hogy amint hozzábujik, erős combjai, karcsu teste, kéjes karjai forrók és lázasak. Érezte és az ő testét is vad, érzéki indulat járta át, de fékezte magát, visszakényszerítette kitörni készülő érzéseit és hideg, látszólag közönyös arccal meredt maga elé.

A leány lehajította fejéhez fejét, Egon érezte nyakán meleg, lihegő leheletét és egymásba harapta ajkait, egy percre ökölbe szorította tehetetlen kezeit. Remegve húzódott el a leánytól.

— Hilda, még valaki bejöhet...

— Nem, nincs senki sem itthon... de persze... talán jobban szeretnéd, ha Lonte bujna most hozzád! Mi is lehetett köztetek?! A végén kisl, hogy még ő adott kosarat neked!...

A férfi indulatosan dobbantott lábával.

— Mondtam már, hogy erről nem beszélek... hát elkergetsz, hát azt akarod, hogy elmenjek?...

De az most egészen körülölelte.

— Csak azt, csak egyet mondj meg... nem szereted és nem is szeretted Lontet, ugy-e?...

Egon eltolta magától a leány szőke fejét és fölemelkedett.

— Nem, ne menj el Egon, mert nem engedlek, nézdd, átfogom a derekadat és kiabálok segítségért, kiabálok bekiabálok az utcáról az embereket és nem engedlek el, amíg meg nem mondod: ugye, soha, egy percre sem szeretted őt?...

Egon kinlódva fordította el fejét.

— Hagyj el, miért gyötörsz engem!...

— Ugye, nem szeretted?...

— Nem... — mondta végre a férfi és ki akarta bontani derekát a finom, de izmos karokból, de az odasimult hozzá egész hajlékony testével és szinte belefurta magát karjai közé.

— Ugye nem?... Oh, tudtam, tudtam, — ujjongott föl a leány, mialatt az ajkát egészen belemé-

lyesztette az ajkai közé és úgy sugta, lihegte torkába a szavakat — és azt is tudom, miért nem... mert mást, igen, mást szeretsz... egy kis vézna, csunya, hirtelen-szőke, fejletlen leányt, akit minden nap láttál, akit megtanítottál nézni, látni, gondolkodni, akiben felébresztetted, hogy lelke van, aki feltőled és aki szeretett téged, mintha testvéred lett volna és akiben egyszer egy csunya, zimankós őszinapon, három évvel ezelőtt... emlékszel Egon, emlékszel... egy szomjas, forró, rosszul leplezett rokonsókkal fölébresztetted a leányt és akinek akkor ezzel árultad el, hogy szereted... igen, mert tudom, tudom, tudom, hiába is tagadod, hogy engem szeretsz és rám vártál, megvártad, amíg nagy és szép leszek... valld be, valld be, hisz tudom, ugyis tudom...

A férfi égett, mintha vad, lángoló máglya lobogta volna körül. Megszédült és megadta magát:

— Hát igen... igen... ha tudni akarod: így van...

Magához szorította és a magasba emelte. Az behunyta a szemét és lihegett.

Lecsuklottak a pamlagra.

Hilda maga tépte le magáról a ruhát. Nem volt többé leány és nem volt asszony. Maga volt a fojtó fergeteg, a perzselő láz, a lobogó hisztéria, ahogy combjaival körülfonta a férfit, ahogy nem hagyta lélekzeni, ahogy ruhástól, ahogy az volt, körülfonta meztelenségével és magához ölelte, hihetetlen, szinte brutális erővel.

Nem volt leány és nem volt asszony. Nő volt, szenvedélyes, forró, buja nő, aki hosszú évek halgalag, alázatos és kétségbeesett vágyát szivta ki a férfi testéből és adta oda a férfinak és aki a nagy, fönséges, szent áldozat után sápadtan, boldog és keserves diadalal, mosolygó könnyek között, mosolyogva a kéjes gyönyörűségtől és könnyezve elvesztett leánysága kinos biborcsöppjein roskadt oda melléje:

— Egon, most már mehatsz... most már menj... most már elveheted Lontet...

De a férfi dühös, féltékeny, vad csókkal zárta le száját és szilaj, remegő öletéssel fojtotta belé a szót:

— Most már nem kell neked senki, senki, hisz már van, már megtaláltam, már az enyém, te vagy az asszonyom...

Egy

K

kor

mint

romb

amik

meg

mek

Akár

jószív

leked

Es ő

kacag

kis k

A

kár.

kell

szor

ban

rai n

hogy

Hane

elősz

hogy

ország

lenni

léd, F

ládta,

ket...

veltje

okosa

Me

hogy

éves

amit

letlen

lett v

szer

legye

naszt

naiv

sek,

embe

mint

ből, a

luk...

hétig.

Bécsi

Milye

kimer

aklim

is Pá

vizbe

gábai

nyegi

kultu

visszi

Mc

Szere

lehet,

— hu

hogy

EGY BERLINI LEÁNY

Egy mindvégig nagyon kedves, sok közvetlenséggel megírt novella, amit maga az Elet ír és mesél el. (2)

Különösen a kis leány kedves, ilyen korban a leánykák már kedvesebbek, mint a fiúk... De néha rosszak és gorombák a gyerekek. Ő már sírt is, amikor nagyon megbántották. Nagyon meg tudja ám bántani egy ilyen gyermek az embert, ha az ember idegen! Akárcsak egy nagy... De a gyerekek jószívűek, csakhamar megbánják a cselekedetüket és okosan engesztelik őt. És ő mindig megbocsát nekik, még kacag is a végén, nem tud az édes kis kölykökre haragudni...

A gyermek apja dúsgazdag bankár. Az anya szép, fess asszony, de kellémetlen modoru, erőszakos, sokszor goromba. Még mindenhol jobban bántak vele, mint itt... Az urai nincs baj, bár nem szép tőle, hogy soha egy szóra sem méltatja őt. Hanem az asszony!... Grete most van először Magyarországon, pár hónapja, hogy itt van. Azelőtt egy évet Franciaországban töltött... Nem szeret itt lenni. Itt a nevelőnő csaknem cseléd, Franciaországban a cseléd is családtag. Nem szereti a pesti embereket... De a gyerekek, a két kis neveltje, azok édesek, aranyosak és oly okosak.

Megmondtam Gretének a nevemet, hogy mi a foglalkozásom, hogy hány éves vagyok... Panaszkodtam is — amit kár volt tennem, azaz, ha véletlenül nem is vált káromra, ezt nem lett volna szabad tennem. Kiestem a szerepből, melyet minden nő körül legyeskedő férfinak játszani kell. Panaszkodtam arról is — bizony felette naiv eset! — hogy kevés pénzt keresek, az élet meg nagyon drága. Az emberek itt általában többet költenek, mint amennyit keresnek. Hogy miről, azt szinte lehetetlen kitudni rólok... Egyszer voltam Berlinben egy hétig. Ugyanakkor Münchenben is, Bécsben is. München kedves város!... Milyen átkozott esete az embernek: kimenni Párisba hat hétre és már már aklimatizálódni, már a külsőségekben is Párishoz finomodni, mint langyos vízben fürödni az emberek simaságában, mint abban a legbelsőbb lényegnél is dicsőbb mezben, ami a kultúra — s akkor istenverte módon visszajönni.

Mondtam, hogy aszüleimnél lakom. Szeretnék külön lakni, de még nem lehet. Nem való már ilyen korban — huszonötéztendőös voltam akkor — hogy a fii szüleinél lakjak. A szülők

mindig gyerekeknek akarják tudni a gyermeküket. Az a gyámkodás, az a nemértő szemfülesség elviselhetetlen. Nálunk is otthon így meg úgy van...

Azután észrevettem, hogy fecsegek, magamról tulságos bizalmas és ostoba közlékenységgel beszélek, s alapjában véve unalmas vagyok és a leányt így el is hanyagolom. Ettől kezdve tréfálkoztam, cirógattam őt, apróságokkal játszi módon bosszantottam. Elvettem a retiküljét, kinyitottam, megnéztem, hogy mi van benne. Egy zsebkendő, két kis kulcs, egy pénztárca, és egy kis aranyóra voltak benne. Kedves apróságok, mert az övéi voltak, magukon hordozták édes kezének száz és száz érintését... Grete mosolygott és úgy tett, mintha féltene, hogy jaj, valami titkot találok a retikülben, valamit, amit nem szabad látnom... Hogy az óra a személel került, mindjárt meg is nézte. Féltiz volt az idő. — Forduljunk vissza — mondta.

A zsebkendőjét megszagoltam, jó parfümillata volt. — Gyöngyvirág — mondta. A kezei, a keble is ilyen illatot árasztottak... Pajkos fesztelenséggel felnyitottam a tárcáját is — egy papir és némi aprópénz volt benne. — Juj, milyen sok pénze van — csodálkoztam — és kacagtunk mind a ketten... Különbén bármit mondtunk — én, vagy ő — mindig kacagtunk. Azután faggattam őt:

— Mikor lehetünk együtt hosszabb időre? Gyönyörűség magával együtt lenni.

— Nem tudom... talán a jövő héten.

— Jaj, ne mondja azt. A jövő héten... Az rettenetesen soká lesz. Nem bírom ki... Előbb... Talán előbb is lehetne... Én legjobban szeretném, ha már ma együtt maradnánk. Akár éjfélig, akár reggelig, vagy örökre.

— Örökre?

— No nem. Hanem nagyon-nagyon soká, addig, amíg fiatalok leszünk... már ma együtt kellene maradnunk.

— De nem lehet ám.

— És ezt ilyen vidáman mondja? Talán csak nem örül neki?

— Nem. Sajnálom.

— Hát talán mégis lehetséges lenne előbb. Együtt töltjük el majd

az egész estét, vagy talán az egész éjszakát... és maga a feleségem lesz...

— Nem hiszem, hogy előbb lehetne, mint a jövő héten. De nem baj. Legalább jobban fog engem kívánni.

— Nem, nem... Jobban már nem lehet magát kívánnom. Lehet előbb is... igen kell... Kár a gyönyört egy perccel is elodáznai. Akarom, hogy az enyém legyen, akarom, hogy már holnap az enyém legyen. Bár-hogyan, bárhol, akár nappal, akár este, akár éjjel, bármily akadályokon keresztül, de akarom, hogy az enyém legyen.

— Jó, hát holnap. Egy módon lehetséges az együttlét. Holnap este a Vígsházban a „Nachtasyll“ játszák. Bejelentem, hogy el akarok menni a színházba, váltatok magamnak jegyet, meg is mutatom és akkor elengednek... Jöjjön velem maga is a színházba.

— Helyes. Pompás. Együtt megyünk a színházba, megnézzük az Éjjeli szállást.

Ambár, nem egészen jól van ez így. Tudja... a mi éjszakánkhoz nem alkalmas előjáték az éjjeli szállás.

— Ez bizony igaz. De nem lehet másképp tenni.

— Egyedül fog menni a színházba. Előadás után majd találkozunk. Megváróm a színháznál. Én nem mehetek... semmiképpen nem mehetek. Az a sötét hangulat megszáll és órákig a hatalmában tart. Egyedül kell mennie...

Éppen az előadás végén érkeztem a színházhoz. A nyitott kapun emberek jöttek ki. Egy-egy, kettő-kettő. Csakhamar sürű emberáradat kezdett ömleni az ajtókon át ki az utcára. Ide oda néztem, de Gretet sehol nem láttam. Mindenfelé futattam a tekintetemet, de őt nem találtam.

Már csak egy-két ember sietett még ki az ajtókon, azután senki. Hát ha el sem jött, tűnődtem magamban. Pedig itt volt. Olyan lány, hogyha azt mondta: biztosan itt lesz, hát akkor itt is volt. Egy gondolatom villant... és el kezdtem sietni a Lipót köruton a nyugati pályaudvar felé... Csakhamar megpillantottam Gretet, szembejött velem. Aggodalmasan nézett előre a színház felé. Láttam, hogy már visszafelé siet, az első haragja elmúlt

és most már küzd, hogy még megtalálja. És végtelenül szerettem őt most, éreztem, hogy ő édes és jó. Néztam, hagytam magam mellett elcsúszni, azután utána futottam. Kacagva szólítottam meg... Lassan oszlott el az aggodalma. Ugy gondolom, nagyon vádolt magában, hogy elkéstem.

Vendéglőbe mentünk, vacsoráztunk és bort ittunk.

*

— Szomorú darab ez az „Éjjeli szállás” — mondta.

— Bizony szomorú és nagyszerű.

— Sirtam is.

Ezt nagyon komoly hangon mondta, de mindjárt utána mosolygott és felkacagott:

— Csak most értettem meg tisztán. Amikor olvastam, alig tudtam eligazodni azon a sok orosz néven.

— Ó, te kis csacsi! Mondd, nagyon sajnálta volna, ha most nem találkoztunk volna?

— Nagyon.

— Mit gondoltál volna?

— Hogy vagy nem jöhettél el vagy nem láttalak meg a sokaságban.

— Bár így lett volna...

Meglepődve néztem rá.

— Igen. Bár így lett volna.

— Nem értelek. Miért?

— Csak azért, mert oly nyugodtan ülsz itt mellettem, olyan mindegy neked, hogy itt vagyok, vagy sem.

Megdöbbenett ez a vád, melyben némi igazság volt, mely most és úgy, ahogy kegyetlenül és forrón elhangzott, csodálatos volt. Hallgattam, Grete folytatta:

— Nem érdemelsz meg engem... A férfi soha nem érdemli meg a nőt... Minden nőnek szűznek kellene maradnia, soha nem volna szabad magát férfinak odaadni.

Meg voltam döbbenve. De tudtam, hogy ő az enyém lesz. Hallgattam és mosolyogtam. Töltöttem bort Gretenek. Azután újra ivott.

— Grete! — kezdtem beszélni — Hiszen a nők nem adják oda magukat a férfiaknak. A nők ellenállnak és a férfiak meghódítják őket. Valósággal leteperik őket. Különb-

is, te az enyém vagy és én végtelenül boldog vagyok ismerd el, kis csacsikám, hogy az imént az Éjjeli szállás beszélt belőled. Ugy é, mondtam előre, mi lett volna velünk, ha én is elmentem volna az Éjjeli szállásba.

Grete csengően kacagott:

— Két hülye lettünk volna.

Pecsegtünk, bolondoztunk és kacagtunk. Ittunk. A poharainkat összevissza cserélgettük, egymás cigarettáiból szittunk egy-egy szippantást.

*

Éjféltájban elindultunk és karonfogva boldogan, lassan sétáltunk egy kis garniszállóra.

Kicsiny, egyszerű volt a szobánk, de nekünk kedves és meghitt.

A Grete bluzát kapcsoltam ki és reszkettem. Lassan, fokként fejtett a bluz, lehullt az alj és simuló ingben, ott állt Grete élő, meleg teste, nagyszerű virágníllás volt ez. Letérdepeltem és hódoló alázattal csókoltam meg az ingem át a friss testet, mely a legtisztább emberi boldogság illatát sugározta rám.

Pihent a mell, emelkedett, szállt fel és le. Pirult és kiduzzadt volt a kerek arc, leomló, szeliden elhajló vonalak a nyakon.

Ott fektedtünk egymás mellett a tiszta ágyon. Ugy éreztük, mintha öröktől fogva a boldogság tűzében égnénk és már sohasem is múlna el rólunk a szent lángolás...

*

Hajnal volt, mikor kiléptünk az uccára. A liget felé sétáltunk a fásoron. Csak kapunyitás után mehet már haza, s akkor a komornán kívül senki sem fogja tudni, hogy egész éjjelre elmaradt. Talán az nem mondja el, bár irigy nagyon. A ligetben gyönyörű volt a hajnal. Gyöngéden és megértően beszélgettünk. A gondolataink híven simultak egymáshoz, béke és szeretet lengett körül bennünket...

*

Egy esztendeig volt Grete a szeretőm. Majdnem mindennap találkoztam vele, ha hosszabb időre nem, egy negyedórára s ha másképp nem lehetett, úgy hogy vele voltak a gyermekek is. Két édes kis jószág voltak, na-

gyon megszerettem őket... Eleinte furcsa volt ezeknek a gyermekeknek a kedvessége és bája. Küzdöttem a varázsuk ellen, mert gazdagok gyermekei voltak és én szegény voltam és sokat megbántott mint minden szegény. De hűbába, úrrá lett rajtam a szelid érzés... nem vagyok azok közül való, akik gyűlölni tudnak.

Mert ime, két kis milliomos gyermeket, egy tízéves fiúskát és egy tízéves leánykát úgy megszerettem, mintha a testvérem vagy a gyermekeim lettek volna. Igen, ők voltak a mi gyermekeink, én és a Grete gyermekei.

Bácsinak szólítottak, szépeu barátok voltak velem, jók és finomak voltak, mert Grete erélyesen korában tartotta őket. Nagyszerű volt Grete látni, amikor erélyes. Persze mégis néha „szemtelenek” voltak a gyerekek — az Editke talán nem, csak inkább a fiu, a Pista — én akkor haragudtam rájuk és a Pistát szerettem volna képen legyinteni és rosszul esett, hogy ezt nem tehettem meg — de azután én is csak megbékéltem.

Mondom, szerettem ezeket a milliomos-fajzatkákat és sokat elgyönyörködtem bennük. Szépek voltak, egészségesek voltak, vidámak, általában jómodorúak voltak. Mindig nagyon tiszták voltak, szép és finom volt rajtuk minden.

Emlékszem, mikor tavasszal derűs délelőttönként tiszta, hófehér ruhában, hamvas-piros arcszínnel megjelentek a ligeti parkban a szőke Gretevel — Grete is nagyon szép volt — olyanok voltak, mint a fehér galambok. Gyönyörűség és lágy szeretet öntött el engem a látukra...

*

Négy esztendő óta nem láttam a gyerekeket. Azóta nagyobbak lettek, bizonyosan vesztek a bájukból. Majd egyszer egészen nagyok lesznek, akkor is szépek, egészségesek, nagyon tiszták lesznek, okosak lesznek, új és finom lesz rajtuk minden, de gögősek és zsarnokok lesznek...

A gyermek anyját, a Grete urnőjét, sokszor láttam, mikor a házuk előtt Gretére vártam s ő a férjével kocsi szállításra és elhajtottak. Hol az asszony szüleihez, hol máshová, vendégségbe... Kellemes, sőt szelíd arcú dáma volt, nem látszott meg rajta, hogy erőszakos és durva személy. Magas, erős és szép testalkata volt, nagyon elegánsan és drágán öltözködött... A férj csunya, szörösképtű kövér ember volt, tipikus bankáralak. Gretére vágyakozott, lopva nézdegélte őt, de semmi közeledő lépést nem mert tenni. Így mondta el ezt Grete. Többet aztán nem beszélünk róla. Engem a bankár a Grete miatt egyáltalában nem érdekelt. Tudtam, hogy olyan ember, akit nő soha nem szeretett és soha nem is fog szeretni. Tehát Grete nem lesz az övé soha. Ha megesett volna az, hogy Grete más férfival szeretkezett volna, — ez csak érdemes férfi lehetett — azt sem bántam volna. Közben nekem akadt egyszer-kétszer pillanatnyi barátkozásom más nővel, nem rejtegettem Grete elől; egyet-mást, mert kedves és érdekes dokumentumok voltak, el is beszéltem neki. Ő nyájas szívvel hallgatott meg és szeretett azokat, akiket és is szerettem. Egy édes, naiv, igen mulatságos kis leánykával szeretett volna megismerkedni, véletlenül, némi hanyagságon múlt, hogy ez nem történt meg.

A Grete asszonyának is volt szeretője. Egy ügyvéd. Ezt a komornától tudta meg Grete, akinek álkulcsa volt az asszony leveles fiókjához és az ügyvéd minden levelét elolvasta, néha — nem tudom már hogyan — az asszonyét is. Én ezt az ügyvédet később személyesen megismertem. Szép szál ember, duzzadt, férfias arcú, barna bőre és fekete haja, bajusza van és keménytekintetű szeme. Mindenesetre sokkal impozánsabb hím-példány, mint a bankár. Erős basszus hangján egész kómikus lágy-sággal tud hízog ostobaságokat mondani a nőknek. Az ügyvéd jó barátságban állott a férjével, az asszonyi még leánykorából ismerte. Ok csak a bankár pénzén keresztül szerethették egymást.

Grete hetenkint egyszer az egész éjjelt nekem szentelte. Ilyenkor mindig elkészkedett hazulról és ígérte, hogy tizenkettőre otthon lesz, persze reggel került haza. Az asszonya ezt nem is sejtette. A gyermekeket este a komorna fektette le és ő maradt éjjelre a szobájukban. De a komorna nem tudta sokáig elviselni Grete örömet. Neki senkije nem volt —

csunya, sovány vénleány volt és ok-talanul, betegesen szemérmes. Elárulta tehát Gretét az asszonynak. S nehogy gonosz árulkodónak lássék, mentegette magát az asszony előtt, hogy csak azért panaszkodik, mert ő nem tud aludni, hozzá van szokva a rendes helyéhez, az ő kis szobácskájához és az ő ágyacskájához, s az egész éjjelt álmattalanul vergődő át a gyerekek szobájában a „Grete“ rosszasa miatt... Az asszony fölháborodással hallotta a rettenetes leleplezést. A leányt szigorú felelősségre vonta. Erkölcös szemrehányásokkal illette, mondta, hogy nagyon csalatkozott benne, ezt nem is merete volna róla feltenni, ez valószínű gonosztett, talán elvesztette az eszét, térjen magához és soha többé ilyen eset elő ne forduljon.

Grete türelmesen hallgatta végig a példás beszédet, a végén pedig egyszerűen megmondta az asszonynak, hogy a „szerelmeséért“ maradt el néha-néha. A kötelességét elvégzi — mondta, — a gyerekeket gondosan tanítja, ápolja és szereti őket, arról pedig, hogy becsületes — a szó egyetlen igaz értelmében — már meggyőződhetett az asszonya. Be kell tehát látnia, hogy amit tesz, az szent joga.

Az asszony elsápadt a megbotránkozástól. És éktelenül megtámadta a szegény leányt. Gyalázatos szavakkal illette és megfenyegette, hogy azonnal kikergeti a lakásából. Ilyen „szemérmelenségről“ még regényben sem olvasott — mondta az asszony. — A házát nem engedi „fertővé aljasítani“. A gyermekeket többé még látnia sem szabad — „mi lesz azokból a szegény ártatlan kicsinyekből ilyen elvetemült személy mellett.“ Ha egy óra alatt el nem hagyja a házát, rendőrral viteti el.

Grete vörösrös haragra lobbant. Kétségbe is eshetett volna ettől a támadástól, de — szerencsés gondolat! — egy szóval leterithette ellenfelét. Szemébe vágta az ügyvédet. Nem szégyenétől az asszonynak, mert a Grete nemes gondolkodása előtt az nem volt szégyen, hanem mint egyetlen súlyos argumentumot, mely az asszonyt a „morál“ talapzatáról döntötte le. Az asszony megrémült és elhallgatott. De Gretét magával ragadta a tüze, szinte kegyetlenné vált. Porig alázza az asszonyt. A diadalmas „meggyőzést“ fekezhetetlen erejével bántalmazta. Megérdemelné — mondta neki — hogy a haját a kezére csavarva végighurcolja őt a szobán és gonosz és ostoba fejét a falhoz verje...

Az asszony helyzete valóban rettenetes lehetett, könnyekre fakadt és már sirva kérlette a leányt, hogy el ne árulja őt.

Grete diadalmaskodott az asszonyi harcban. De keserves diadala után fél éjen át sirt azon, hogy milyen nyomorult a sorsa.

Az asszony a komornát végkielégítéssel azonnal eltávolította a háztól. Grete maradhatott, meg is maradt. Érttem maradt.

*

A Grete édesanyja megbetegedett. Grete nagyon aggodott érte és gyakran buslakodott. Özvegy asszony volt az anyja, Berlinben lakott és a nyugdíjából éldegélt. Mikor az öreg asszony még rosszabbul lett, írt a leányának, hogy azonnal menjen hozzá, hagyja el az állását és maradjon mellette, mert nincs senkije, aki ápolja. Gretének mennie kellett. Egyszerűen, kevés szóval váltunk el. Fájt az elválás, de reméltük, hogy nemsokára látni fogjuk egymást, ismét egymáséi leszünk...

*

Öt esztendő múlt el azóta, hogy Gretétől elváltam. Eleinte leveleztünk és képes lapokat váltottunk... Az anyja meghalt, ő egy kis francia faluba került, Budapestre hirtelenében nem kapott állást és — sietni kellett!... Egy levelére hosszú ideig nem válaszoltam. Akkor képes lapot küldött, én nem küldtem. Újabb levelet írt, pár sort, ez ajánlva érkezett, kérdezte, hogy megkaptam-e az előbbi levelét s a képeslapot és ha igen, miért nem írok neki... Nem írtam. Talán azért, mert meglepett a rombolás ösztöne, mert már nagyon jól tudtam, megtanultam, hogy ugyanis nyomorultnak kell végződnie mindennek a földön.

Pedig most szánva-bánom már, hogy néha-néha nem cserélgethettük teletírt fehér papirosra a lelkünket...

De minden hiába. Az idő kerekét és a dolgok fordulását visszacsínálni nem lehet... Most csak az édes emléket őrzöm és a fájó lelkiismeret-furdalást, hogy miért engedtem el-menni, vagy miért nem mentem utána... akárhová, akármerre...

Ez a hely

a MIA
KRÉM-
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabric, kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnomlás tilos)

— Győry Endrének nagyszabású regénye a mai, modern társadalmi életből. — (7)

Szobájába érve Lenke, sietve vetkőzött le. Szokása szerint ruháját, fehérneműit, selyemkombinéját egy székre fektette azután úgy ingben megállt egy pillanatra a tükör előtt. Szembenézett saját magával, két kezével jétován végigsimogatott párszor kis ingén, azután csipőjéhez szorította egy pillanatra, hogy az ing szorosra feszült és büszkén domborította elő gömbölyű kis mellét és elmosolyodott.

— Hát talán még is igaza van Szeghőnek...]

Eloltotta a lámpát, a sötétben sietve vetette le cipőit, harisnyáit, kibujt ingéből, magára kapta hálóingét és befeküdt az ágyba. Nem tudott mindjárt elaludni és bosszankodott, hogy nem tud elaludni és főleg azért bosszankodott, hogy miért nem tud elaludni. Akár merre fordította a fejét, akár mire gondolt, akárhogy is csukta be a szemeit, mindig és mindenből egy érdekes, kemény férilprofil rajzolódott eléje, ami nagyon hasonlított a Szeghőhöz.

Vajjon hány éves lehet? — gondolta magában. Azután az jutott az eszébe, hogy bizonyosan viszonya van Olgával. Ezt kissé deprimáltan állapította meg magában, de nem irigységet érzett, hanem azt érezte, hogy ez a pár nem illik egymáshoz. Olga meglehetősen fagyos és hideg természetű, reális gondolkozású. Szeghő éppen az ellentétje: vig, közvetlen, meleg és javíthatlan ideálistának látszik.

Egy férfi, egy igazi, tetőtől talpig férfi... végre egy férfi... hisz a többiek csak tacsók, gyerekek voltak, de ő...

A sötétség hunyorogva nézte, mint fordul álmatlanul hol erre, hol arra az oldalára.

IX. Fejezet.

Szeghő bemutatta Lenkének az ismeretlen, inkább alacsony, mint közepes termetű, gyermekarcu, szőke fiatalembert.

— Veress Barna ujságíró.

Azután Péter öreg szolgája, komornyikja kerti székeket hozott a kerti lugas előtti dus, virágos pázsitra és miután mindnyájan elhelyezkedtek, Szeghő őszinte örömmel fordult a lányok felé:

— Nahát igazán kedves, hogy eljöttek, sajnos a beígért baráti társaság helyett csak így négyesbe leszünk, de talán ez még sokkal jobb.

Lenke jólesőleg, kellemesen meglepve nézett körül.

— Nagyon szép itt magánál és nagyon sajnálom, hogy az estét kissé megzavarom, de fél nyolckor el kell mennem. Müller tanár az intézetből hangversenyt ad s amint kolleganóktól hallok, nagy sulyt helyez rá és megköveteli, hogy növendékei teljes számban ott legyenek. El is határoztuk, hogy elmegyünk és új és idegen létemre nem akarok éppen én elmaradni.

Az ujságíró fölfigyelt.

— Milyen különös véletlen... megengedi ugyebár, hogy együtt menjünk, ha már így áll a dolog, tudniillik éppen az én nyakamba sózták, menjek el és írjak valamit a keddi lapba. Én ugyan megvallo, azt gondoltam, nem megyek és majd a tavalyi lapból frissítem fel a kritikámat. Tudnia kell, hogy az öreg minden tavasszal és ősszel tart egy hangversenyt és azt nyugodtan állíthatom, hogy az mindig ugyanolyan és ugyanugy folyik le, legfeljebb műsordarabjait variálja az öreg... Na de ha ilyen kellemes és bájos társaságban lehetek, inkább elmegyek, sőt nem tudnék nem elmenni.

Lenke bájos mosollyal nyugtázta a bókot és figyelmesen hallgatta Szeghőt, aki a kert és villa egyes részeit mutogatta neki és tette őt rájuk figyelmessé, így ülve.

Veress Barna Olgával beszélgetett.

— Mondja Olga, igaz, hogy ott hagyja az iskolát és föllép.

— Rémes. Maguktól ujságíróktól igazán óvakodnia kell az embernek. Ki tudja, ellesik az embernek még a legintimebb dolgait. Mondja, hogy csinálják ezt? Gondolatolvasók, vagy mindentudók?

— Lássá, hibámat jóváteszem azzal, hogy őszinte leszek és leszállok a menyországból, elárulom, leleplezem saját magamat. Igazán nagyon egyszerű a dolog: tegnap csupa véletlenségből találkoztam Sárossival és egy kicsit elbeszélgettünk...

— Na megálljon csak az a szószátyár fráter, kellett nekem rábiznom ezt a dolgot? De csak találkozzam vele.

— Bocsánat, de ő egyáltalán nem ludas a dologban. Ugyanis nem említett nevet, csak azt, hogy a fővárosnak legközelebb egy olyan primadonnája lesz, amilyen még nem volt, az illető jelenleg még színinövendék, de gyönyörű jelenség, remek arc, alak, játék, szenzáció lesz. Bűnös legfeljebb én vagyok, aki rögtön tudtam és arra gondoltam, ez csak kegyed lehet...

— Nagyon kedves...

Szeghő töltött egy kis asztalkán álló poharakba és intett Péternek, aki régi urasági inasok feszes pózjára emlékeztetve és utolérhetetlen komolysággal állt a közelben, parancsokra várva:

— Mehetsz a városba, Péter, majd mindent el fogok látni magam...

A bornak csillogó színarany

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegekből, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

színe volt, az erős délutáni nap átsütött a metszett poharakon, amelyek most mintha nem üveg-
ből lettek volna, de tündöklő aranyból.

— Nagyszerű bor...

— Valódi olasz bor, egy barátom küldte Nápolyból.

Veress Barna megkérdezte.

— Velotti?

— Igen, ő. Egy olasz festő — tette hozzá magyarázólag a lányok felé — vagy tíz évvel ezelőtt ismertem meg, olasz tanulmányutamon, ő is volt nálam akkoriban, azóta csak levelezgetünk. A hölgyeket érdekelné, gyönyörű szép férfi és ma is az lehet, hiszen nincs a harmincon.

— Ha a férfi is olyan kitűnő, mint a bor, akkor tényleg nagyon kitűnő... — jegyezte meg mosolyogva az ujágit.

— Lassan, szürcsölve, csöppről-csöpre élvezve itták a kitűnő italt. Veress érdekes dolgokat mesélt színházak, írók, primadonnák, művészek, írók intim kulisztikaiból. Amilyen igénytelen megjelenésű volt ez a fiatalember, annyira számottevő valakivé változott, mihelyt beszélni kezdett. Az érdekes és csipős történetek egymást követték, közben ittak egyet-egyet a kitűnő borból.

Az idő észrevétlenül telt. Lenke hirtelen érezte meg, hogy szinte belemerevedett a mozdulatlan ülésbe. Fölugrott és két kezét kitéarta a nap felé. Szeghő karonfogta.

— Jöjjön, hagyjuk cserben ezeket a javithatatlan színházistákat, akiknek minden második szava szlár, vagy sláger, jöjjön, megmutatom a villa belsejét és a műtermemet.

De Lenke kérdőleg nézett Olga-ra.

— Menjetek csak, menjetek.

Lenke nem tudott betelni a sok értékes és gyönyörű dologgal, szépséggel, nippekkel, disztárgyakkal, antik dolgokkal, amiket szobáról-szobára látott, mindent kétszer-háromszor megnézett, megcsodált és mohón hallgatta a férfi magyarázatát. Karonfogva és önkéntelenül egymáshoz simulva járták végig az egész házat és a műteremben Lenke borzongó, meghatott elragadtatással nézte a sok születő eszmét, gondolatot, ké-

szülő életet, színt, lelket. Megittasodott ettől a sohanemlátott gyönyörűségtől.

A műterem széles ablaka nyitva volt és a késői napfény diadalmas bucsuzással tódult be rajta. Megálltak az ablak előtt, siluettjük egymásbafonódott, ösztönszerűleg közelebb bujtak egymáshoz. Lenke selymes feje rácsuklott a vállára.

Künn a kertben a napfény megtört az utak kavicsán, mintha gyémánttal lett volna teleszórva, a nyíló jazminbokrok bódító illatát hozsannázva permetezte a tavaszi szél.

— Maga olyan boldog lehet... — sóhajtott föl öntudatlanul Lenke — itt minden olyan szép, olyan jó, egy valóságos kis birodalom, egy gyönyörű, csodás birodalom, amelynek korlátlan ura, királya.

A férfi szembefordult vele és kutató, fátyolos tekintetét belemé-
mélyesztette az övébe.

— De szomorú, elégedetlen királya.

— Miért?

— Miért?... — a férfi lehajtotta a fejét, azután hirtelen megint fölkapta, — mert egyedül érzi magát és árván... nincsen királynője...

Keze szorítása bensőségeesebb lett, teste közelebb húzódott a lányához, hogy halkán, lágyan, első vonalaikban már összeértek, egymáshoz érkeztek, érezték kinos, nyugtalan forróságát, idegeik feszült remegését, vágyaik halk csobogását. És ez a kérő, könyörgő első egymásbatapadás észrevétlenül melegebb, forróbb, teljesebb lett, testük formái ujjongva ölelkeztek össze.

Lenke behunyta a szemeit és félig nyitott, nedves ajkai borzongva fogadta az első, nagy találko-
zást a férfiével.

Csak egy csók volt, de abba belecsókolták egész létüket, egész lelküket, első egymásratalálásuk minden gyönyörűségét. A keskeny, finom, ivelt ajkak nem bírtak megbirkózni a férfiével, kéjelegve, vibrálva engedték maguk közé furódni annak forró, nedves nyelvét, gömbölyü keblei felizgatott bimbókkal préselődtek erős melléhez, combjaik egymásba csavarodva ölelték magukba az első érzéki má-

mort.

A másodpercek, a percek teltek, lenn a kékes-zöld Dunán lassan, ünnepélyesen siklott le egy hófehér gőzös a Lánchidtól a szigetig, ott felbugott szirénája és Lenke ijedten szakította ki magát az ölelésből.

Megfogódzott az ablakpárkányba. Szédült. Halántéka táján megfeszültek a gyöngye, kék, miniatűr erek, teste oly vad tempóban lüktetett, hogy kénytelen volt keményen összeszorítania combjait, hogy meg ne tántorodjon, le ne csukoljon.

Egy férfi... végre egy férfi... valahogy ezt bugta, harsogta, hozsannázta egész benseje, minden idegszála szerelemrevágó, szereti-
niakaró testének minden kis szeretniszerető atómja. Egy férfi, egy igazi férfi.

Az melléje lépett, gyöngéden megfogta a kezét és újból magához akarta szorítani a gondolataiba elmerült Lenkét.

— Lenke, kis Lenke...

Ijedten, félve tiltakozott, pedig minden tagja remegett már ennek a pusztá, halvány érintésnek a gyönyörűségétől.

— Nem szabad... nem szabad... könyörgött.

— És ha akarom... ha nagyon akarom?

— Nem, nem...

Azt hitte, most mondja utána gyorsan és ezerszer, igen, igen, hogy most szédül bele karjaiba, hogy vigye, vegye, mint a mágnes, úgy vonzotta maga felé ez a férfi, hogy küzdenie kellett ellene, elfordítani a tekintetét, mely kitévedt az ablakon, le a kertbe.

A lugas előtt a kerti széken ott feküdt még mindig Olga, bronzszinű haja exotikusan, idegesítően, nyugtalanítólag és pompásan emelkedett elő hófehér arcából, vállából.

Lenke tekintete rátévedt és le-
győzte magát.

— Nem... hagyjon el... nem szabad.

Elmenekült. Ki a műteremből, le a lépcsőkön, ki a villából. A kertben, a szökőkutnál érte utól a férfi és megfogta a kezét:

— Nem, ne menjen még oda azokhoz, valamit még mondani akarok magának...

A leány bágyadtan, akarat nél-

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lejt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

kül ereszkedett le a szökőkut márvány párkányára és belenézett az örökké nyugtalan, ezer és ezer apró gyűrűt formáló, szeliden csobogó, permetező vízre.

— Mondja Lenke, miért ismételi egyre és csökönyösen azt a „nem szabad“-ot? Ha azt mondaná, nem lehet, vagy nem akarom, talán hallgatnék és csak fájna és csak magamban nem törődnék ebbe bele. De hogy: nem szabad, ezt nem tudom megérteni. Hát miért, kiért nem szabad, feljelen...

Lenke fölnyitotta lehunyt szemeit, kissé lecsillapodott, megnyugodott. Már megint a higgadt, józan, okos Lenke volt. Hidegen, tárgyilagosan, meggondoltan beszélt.

— Maga is jól tudja, kiről van szó és miért nem szabad. Különösen magának és különösen nekem.

— Olgára gondol? Édes istenem, milyen gyerek maga, hisz nem a feleségem.

— Higyje meg, az nem volna baj, ha az volna, én a formaszabadságok harcosa vagyok és erre igazán nem sokat adnék, de Olga barátnőm... és azt hiszem, ezzel mindent megmondtam, éreznie kell a helyzet felszégességét és tarthatatlanságát.

Szeghő leült vele szemben és egy kis ággal, amit az előbb szakitott le valamelyik bokorról, bosszusan csapkodta a vizet.

— Maga nem jól ismeri és ítéli meg a körülményeket. Az igazság kedvéért meg kell mondanom, hogy Olga még csak nem is a „barátnőm“, ahogy ma egy férfi barátnőjét értelmezik, sőt még szerelem sem volt közöttünk, soha. Valahogy egyszer — két éve volt annak — egymásra találtunk és azóta jó pajtások vagyunk. Csak jó pajtások, egyéb semmi. Ne értsen félre, nem akarom ezzel azt mondani, hogy összeköttetésünk az egész idő alatt csak plátói lett volna, de higgye el, ezekben a percekben sem kerestük egymást, én ötlet, vagy ő engem, a férfi nőre talált, a nő megkapta érzéki férfit — ez az egész. Hiszen talán megfigyelhette, Olga milyen furcsa természet, csupa jég, csupa fagy, egy kőszikla, én magam pedig forrongok, lázongok, haborgok örökkön örökké — ez

egyedül. Nem volt senkim, aki föl tudjon fogni, utánam tudna érni, birni tudná ezt az élnivágyás hatalmas tempóját végig kedvvel és végig mosollyal, soha sem fáradtan és sohase leverten, de most úgy látom, valaki jön, közeledik felém, valaki akar jönni, meg akar érkezni... de...

Lenke összerázkódott és fölugrott.

— Jöjjön már, talán kissé túl soká maradtunk már el a többiek-től...

Az egyik bokorról kecses mozdulattal letépett egy bimbódzó mályvát és azt ajkához simítva, mosolyogva ment a másik kettő felé. A férfi csendesen jött Lenke után.

Az idő eltelt és a délután hátralévő része már nagyon rövid volt. Rövid, de kellemes, úgy, hogy este Lenke a legjobb hangulatban lépett a Vigadó hangversenytérmebe, amit még fokozott partnere, Veress Barna.

Kellemes, ügyes társalgó volt, amellet olyan tipikus „jó fiú“, akinek minden igyekezete oda irányult, hogy Lenke jól érezze magát és szemmel láthatólag büszke volt, hogy egy ilyen szép, fiatal és érdekes lánynak lehet a lovagja.

Amikor elhelyezkedtek, mosolyogva sugta oda neki:

— Nézze csak, mindenki magát nézi.

— Bizonyosan magáért. Nem tudják ki vagyok s hogy kerülök ilyen szerényen és igénytelenül a maga társaságába.

A szőke fiú csendesen elmosolyogta magát.

— Be kell vallanom, hogy téved. Higyje el, saját magáért nézik az emberek és azt is be kell vallanom, hogy igazuk van. Magát tényleg érdemes nézni — mondta lelkesen és őszintén.

— Inkább teljesítse egyéb lovagi kötelességeit, mint a bókólast. Mondja csak — szólt hirtelen s szemeivel a nagy, szárnyasajtó felé nézett, — ki az a férfi? Ott avval a molett nővel a karján, nem az... az sem... az, az... olyan ismerős nekem az arca. Ezt az embert valahol én már láttam...

Ugyanis, aki belépett a nagyterembe, annak a bizonyos férfinak

a karján, nem volt más, min Bleier Ica, volt barátnője. Veress Barna készségesen adta meg a felvilágosítást:

— Nini, ez Jung Oszkár, nagyon ügyes és tehetséges bankfiú, egy éve, hogy lekerült valamelyik fiúkhöz devizörnek, de éppen a napokban hallottam, hogy visszahelyezték, nagyon szép pozícióba került, amint hallottam, feleséget is hozott magával, biztosan az lesz, akivel van.

Bleier Ica elhelyezkedett a férjével és kíváncsian nézegetett körül. Hirtelen visszakapla kutató tekintetét, amely egy rövid pillanatra a Lenkével találkozott és férjéhez fordult.

— Oszkár, nézd csak, mögöttünk a harmadik sorban, az a fekete selyemruhás fiatal lány, ki az a fiatalember, akivel olyan bizalmasan beszélget?

A szemitaarcu, fiatal, de feje bubján már kopaszodni kezdő férfi idegesen nézett abba az irányba, de arca rögtön mosolygóra gömbölyödött és meghajolt.

— Ki az?

— Egy újságíró ismerősöm, Veress Barna, elismert színházi és zenekritikus.

Ica csillogó szemekkel nyelte ezeket a szavakat:

— Újságíró, színházi és zenekritikus.

(Folytatjuk.)

Eladó „Sexuelle Verrungen des Menschen und der Natur“, Dr. Georg Back berlini tanár nagy sikert aratott munkája. A könyv két kötetből áll, 966 oldalon, több mint száz darab képpel és magyarázó illusztrációval. A két kötet ára angol vászonkötésben 1200 lei. — Orvosoknak és magánkönyvtárak számára kiválóan alkalmas. Utánvétellel küldi a kiadóhivatal.

3 nap alatt eltünt: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lejt bélyegekben, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

Egy hétig asszony

— Eredeti kézirat. —

— Pék Dezsőnek, lapunk illusztris munkatársának kedves, hangulatos novellája, amely öt egyenlő folytatásban jelenik meg lapunk hasábjain. —

(2. Folytatás.)

— Nem kis Elzám, a világegyetem, látod nem is szílok többet egy szót sem, sőt örülök, hogy te még ott tartasz, hogy el tudott játszani az asszony szerepét anélkül, hogy eszedbe juina a férfi és te ezt a szerepet férfi nélkül is tökéletesnek találod.

— Én igen. És éppen ez a különbség közöttünk...

— Mondom, nem, hogy lenéznelek és kigunyólnálak érte, de örülök neki és irigyellek... de egy jó hétig most már nem látjuk egymást. Csókollak Elzám, sok szerencsét kívánok neked új szerepedhez és majd egy hét múlva érdeklődni fogok, visszajöttél-e, mert kíváncsian fogom várni beszámolódat, egy hetes asszonyságod történetét.

Már este tíz óra volt. A két leány elbucszott egymástól, Elza kikísérte barátját a kapuig, aztán visszament szobájába, gondosan bezárta az ajtót, az ablakra huzta a függönyt és sietve kezdett levelezni. Amikor pedig már rajta volt hófehér, himzett hálóinge, eloltotta a lámpát és befeküdt az ágyba.

Hamar elaludt és különös álma volt. Egy nagyon szép, idegen férfi megölelte őt és megcsókolta őt és a csók egész testét megremegette, különös lázba ejtette. A csók után pedig ráismert a férfire, aki még mindig karjaiban tartotta reszkető testét: a sógora volt.

4

Elza testhezálló utiruhában, diszkiet, elegáns, de szépségénél fogva mégis föltűnő jelenség volt. A tanácsos néni receptje szerint már jó félórával az indulás előtt künn volt a pályaudvaron, „nehogy valahogy elkésse a vonatot”, amely, amikor beledült, egészen néptelen volt, még az összes fülkék üresek voltak.

Az egyik fülkében kényelembe helyezkedett és nagyon jól érezte magát így egyedül, egy pillanatra gondolt is arra, milyen jó lenne, ha az egész utat így tehetné meg. De

mennél inkább közeledett az indulás ideje, annál inkább benépesedett a fülke és amikor a vonat elindult, azon vette magát észre, hogy öt férfi között ül, akik mindannyian föltűnő és kihívó tekintettel vizsgálgatják őt, időnkint pedig jelentőség-teljesen néztek össze.

Elza érezte magán a kibíratatlan pillantásokat, egészen ideges lett, de minden erejét megfeszítve igyekezett uralkodni magán, mert tudta, hogyha elhatalmasodni enged magán zavarát, félszeg, nevetséges és türhetetlen lesz helyzete.

A srégen szembenlevő fiatalember, akiről különben úgy egy futó pillantással megállapította, hogy jóképű és elegáns fiú, most a mellette fekvő újságcsomóból egy „Die Woche”-t húzott ki és mosolyogva nyújtotta át neki:

— Nem parancsol valami olvasnivalót kedves kisasszony?

Elza az első pillanatban hidegen vissza akarta utasítani, de aztán eszébe jutott, hogy az újság nagyon hasznos szolgálatokat tehet neki, elmerülhet benne és így meg lesz kímélve az általános érdeklődéstől, legalább is nem kell állnia vagy kerülnie a tolakodó pillantásokat.

Kedvesen mosolyogta hát el magát, átvette a folyóiratot és csak annyit mondott, nem hidegen, de kímérten:

— Köszönöm...

Két lábát egymásra vetve hátradőlt az ülésen és olvasni kezdett. Két selyemharisnyás térde egymásra simulva fölkapta rövid szoknyáját és alatta megcsillant meztelen combja, halványlila kis selyembugyija. A férfiak tekintete mind odairányult és alatta és körülbelül mindnyájan egyet gondoltak: milyen jó lenne ennek az izgatónak, forró kis bugynak a mélyebb rejtelmébe hatolni.

Elza most fordított egy lapot és közben észrevette a rászegődő tekintetet, észrevette bennük a leplezetlen érzékiséget és azt, hogy mindnyájan lefelé néznek a térdei irányában. Bizonyosan a ruhám nagyon fölcsuszott, gondolta Elza és

még szerencse, hogy trikónagrágom van rajtam. Pár pillanatig még úgy maradt, mintha nem vett volna semmit sem észre. Azután hirtelen megcserélte a lábait.

A hirtelen cserekor egy percre fölcillant egész ruhája, alatta egy röpke pillanatra látható lett teljesen két kemény kis combja, amelyekre feszesen simuló harisnyakötője és amelyeknek a mélye felé elzárta a kilátást a feszes-soros, testheztapadó bugyi. Egy pillanat volt csak, azután már a ruha lehúzódtól a térdekre is és az izgatónak színjátékának vége volt.

A vonat közben csak rohant egyre tovább és tovább. A fülke utasai megunták a vele való törődést, ketten beszélgetni kezdtek, a harmadik szintén újságot vett elő, a szembenülő férfi pedig, az udvarias fiatal ember mellett, aki közben újságjaiba burkolódzott, elbóbiskolt. Fejét a bársony oldaltámlának hajtotta, de mind lejjebb és lejjebb csuszott teste, Elza hirtelen azon vette magát észre, hogy térdei szorosan hozzásimulnak az övéhez.

Lekapta őket egymásról és kissé szétvetette őket, hogy helyet csináljon az alvónak. Annak a térdei azonban mind előbbre és előbbre csuszáltak és két térde most szorosan egymáshoz simulva összeszorította az övét, mint egy fájó ölelés. Elza gyanakodva nézett rá és hirtelen meglátta, hogy félig lehunyt szempillái közül csillogó, ragadozó szemekkel figyeli őt. Mindjárt sejtette, hogy nem alszik és merően ránézve tolta el magától tolakodó térdeit.

— De kérem...

Az úgy tett, mintha most ébredne és bocsánatkérések közben húzódtott vissza. De az erélyes föllépés használt, megint lehunyta a szemét, de most már nem merészkedett lábával az Elza térdei felé.

Az egyik nagyobb állomáson föl-emelkedett Elza szomszédja.

— Bocsánatot kérek...

Elza feje fölött, a csomagtartó hálóban volt a kézitáskája, azt akarta levenni, közben egészen a leányhoz simuló és amikor lassan és óvatosan leemelte a táskát, erős simogatást érzett a jobb mellén, a férfi végighúzta a kezét a kacéran és kíváncsan előreugró gömbölyű halmon, azután még egy gunyos pillantást vetve a leány fölhaborodást visszafükröző arcára, gyorsan kisetett.

— Ezek tehát a férfiak... — kezdett eszmélni Elza visszaemlékezve a barátjának lefolytatott utolsó beszélgetésére és nagy kiábrándulás

fogta el, valami megmagyarázhatatlan iszony. Aztán viszont ismét sógora jutott eszébe, az a magas, szép, szimpatikus férfi, akire még úgy halványan emlékezett.

— Nem, nem mind ilyenek... lehetetlen, hogy Alfred is ilyen lenne, nem, vannak közöttük kedves és becsületes emberek is, akik nem mindjárt olyasmire gondolnak, hogy az embernek pirulnia kell...

Már kora dél felé járt az idő, a vonat kifáradhatatlan sebeséggel vágatott át erdőkön, mezőkön, rohant el faluk, kisebb városok mellett. A fülke lassankint kiürült, csak Elza és a szimpatikus fiatalember maradtak benne. Közeledett Berlin.

A fiatalember most leletette ujságjait és megtörte a csendet.

— Szintén Berlinbe?

Elza nem válaszolt rögtön, de a fiatalember olyan megnyerő volt és olyan udvariasan kérdezősködött, hogy bármennyire is irtózott az idegen és uti ismeretségektől, nem hagyhatta kérdését válasz nélkül.

— Igen.

— Rokonokhoz látogatóba, vagy valamilyen hivatalos ügyben?

Elza magában mosolygott. Vajjon milyen arcot vágna ez a fiatalember, ha most azt mondaná: hogy egy hélig asszony legyek... de viszont ez a gondolat egy ötletet adott neki. Persze, miért ne kezdené már most meg ezt az egy hetes asszonyságot? Pár percig habozott még, de azután elpirulva, de zavartan vágta ki:

— Haza a férjemhez...

A fiatalember szemei tágranyiltak a csodálkozástól.

— Hát már asszony... bocsránattól kérek nagyságos asszonyom, hogy az előbb kisasszonynak neveztem, de olyan üde, olyan törekeny, és olyan fiatal, olyan, mint egy leány...

5.

Elzától a délelőtt sürgöny érke. „Holnap délből érkezem”. Lenkenét ez nagyon megnyugtatta, úgy, hogy a legjobb közérzetben lépte át férjével, aki természetesen elkísérte, a klinika küszöbét az egy hetes ott tartózkodásra és műtétre.

Másnap délből pedig Dr. Lenken, elegánsan, mint mindig és kezében pár szál szegfűvel türelmetlenül járt fel és alá a központi pályaudvar érkezési oldalának peronján. Mialatt a vonat érkezését várta, kis sógornőjére gondolt, akit ézelőtt öt évvel látott utoljára. Akkor még eleven kisleány volt, huncut és csintalan, de arra már akkor elárulta, hogy

nagyon szép és érdekes lesz. Kiváncsi volt nagyon, milyenné fejlődött és tényleg olyan szép és csinos, mint azt a tanácsos néniék majdnem minden levelükben megemlítették. Ilyen gondolatok közt járt alá és föl az emberek között, amíg a köröskörül támadt izgatott sürgős-forgás, sipjelek, fűtők föl nem rázták ábrándozásából, hogy itt a vonat.

Tényleg itt volt. Hangos robogással futott be.

Ideges láрма, lázas sietség kísérte jövetelét, az utasok egyre-másra tűntek föl a woggonok lépcsőjén és tűntek el a kijárat felé, a szerelvény már-már egészen kiürült és a férfi azt hitte, nem fog megérkezni a sógornője, amikor az egyik másodosztályú kocsi ajtajában magas, karcsú, bájos fiatal leány tűnt föl.

Lenken dr. vonásairól azonnal ráismert Elzára. Ráismert és meglepetlenül nézte. Ez hát Elza, a sógornője, a „gyerek”, ez a telt idomu, elegáns, föltűnően szép arcú és kiváncsi, tökéletes alaku hölgy? Nem győzte nézni, és csodálni és miközben megcsókolta és hosszasan megsimogatva kezeiben tartott keztyűs kis kezét, elhalmozta bókokkal. Elza pirulva nézte sógorát és amikor leültette szemeit, megállapította magában, hogy sógora nagyon szép és érdekes arcú férfi, a szemei olyan különösen csillognak és fiatal, még fiatalabbnak néz ki, mint amilyen idős.

A férfi elvette kezításkáját és sablonos beszélgetéssel indultak kifelé. A kijárat csarnok közepétáján azonban Elza hirtelen megállt. Arcáról óriási zavar tükröződött le, hogy szinte belespirult.

— Valami baj van? — a férfi megsimogatta kis sógornőjét, aki szemlesütve, bájos pirulással válaszolt be:

— Esik le az egyik harisnyám...

Eppen a fal mellett álltak. A férfi letette kezéből a kezításkát.

— Csak igazítsd meg egészen nyugodtan, én majd eléd állok és eltakarlak... így...

Igen, de arccal feléje fordult oda, de Elza azt már nem merete mondani, hogy forduljon háttal feléje, így hát fülég elvörösödve gyorsan felhuzta ruháját, alányult, a kiszaladt kapcsot megfogta és újra beillesztette harisnyája szélébe. A férfi fátyolos szemekkel élvezte a rövid, de érdekes és izgató látványt, a meztelen combokat, az alsóféhérneműt és akárhogy is akarta diszkré-

ten és udvariasan elfordítani a fejét, valami mindig visszavonta.

Elza érezte, hogy a sógora nézi, azt is érezte, hogy nem éppen közhönyösen és ez különös izgalomba hozta, most először érezte, hogy férfitekintet simogatja végig teste intim titkát, most először érezte, hogy ez milyen furcsa borzongással jár.

A ruha lehullt a térdre, Elza kipirultan emelkedett föl.

— Készen vagyok...

Tovább indultak. Elza lopva sógorára nézett, de nem vett semmit sem észre az arcán, az teljesen közömbös és természetes volt.

Amikor az állomás előtt bérkocsiba ültek, egy csomaghordó a kocsiba helyezte Elza csomagjait és megemelte a kalapját.

— Tessék, nagyságos asszony...

A fiatal leány mélyen elpirult és zavartan nézett sógorára, aki azonban úgy látszik nem vette észre a jelenetet, mert nyugodtan helyezkedett el mellette. Hosszu hallgatás következett, amelyet Elza tört meg zavart hangon:

— Hol van Angela? Annyira rossz szul van, hogy az állomásra sem jöhetett ki?

Nem, nem olyan beteg, csupán egy műtétnek kell magát alávetnie és akkor minden rendbe jön.

— Műtét?

— Igen, de azt mondta a tanár, egyáltalában nem veszélyes, valamilyen női bajról van szó.

Elza alig észrevehetőleg elpirulva sóhajtott:

— Szegény Angela...

— Az egész dologban inkább az a kellemetlen, hogy Angela nem maradhat otthon, neki is ez fáj a legjobban, hogy föl kellett mennie a klinikára és ott fekszik.

— Angela nincsen itthon? De hiszen akkor...

Elza kérdésében, valamint a befejezés nélkül maradt mondatban inkább csodálkozás volt, mint szánalom és félelem. Dr. Lenken sietett őt fölvilágosítani a körülményekről.

— Mikor Angela megtudta ezt, mondom, még az is fölidegesítette, hogy engem, a gyermeket és a háztartást egyedül kell hagynia. És csak úgy bírt megnyugodni, hogy te, mint a huga...

— Természetesen szívesen megteszem... — sietett közbevágni Elza és ismét az a büszke ujjongás töltötte el, amit otthon érzett már az első pillanatban, amikor arra gondolt, hogy egy hétre asszony lesz.

Sőt most tényleg igazán asszony lesz, hiszen Angela nincs otthon, teljesen egyedül fogja vezetni a házat és a háztartást. Azután egy pillanatra arra gondolt, vajjon mit szólnának ehhez, ha megtudnák, hogy teljesen egyedül lesz fiatal sógorával, a tanácsos néniék, de azután napirendbe tért előlött. Utóvégre nem lesz egyedül, ott lesz Klárka, meg a cseléd is és a ház, amelyben van, mégsem idegen, a nővére háza.

Valahogy erre gondolhatott az ügyvéd is, mert hirtelen ezzel fordult hozzá.

— Nem kellemetlen ez neked?...

A fiatal leány elkerülte az egyenes választ.

— Nagyon szívesen vagyok segítségére Angelának.

— Nagyon köszönöm előre is.

A férfi megfogta a kezét és hosszasan megszorította.

A kocsist most megállt a klinika előtt. Dr. Lenken ugyanis megígérte feleségének, hogy az állomásról jövő rögtön meglátogatják őt Elzával. A kocsist tehát a klinikára hajtatott és mikor megállt a hatalmas épület előtt, a kocsist leugrott a bakról, kinyitotta a kocsit ajtaját, megragadta a bőröndöt, hogy levegye.

— Mit akar azzal a bőrönddel — szólt rá az ügyvéd.

— Ugy gondoltam, hogy ide jött a nagyságos asszony — szólt az diszkrét vigyorgással, miközben az épület homlokán diszkrét nagy email-táblára kacsintott: női klinika.

— Hagyja csak ott, visszajövünk, — szólt rá bosszusan a férfi és a kapu előtt inkább magának, mint a mellette zavarian lépkedő Elzának, dörmögte maga elé: ez a kocsist számár...

Ennek a megjegyzésnek azonban csak az volt következménye, hogy Elza még jobban elpirult, szerencsére azonban, a férfi ezt már nem vette észre, mert beléptek a fogadóterembe és a férfi csakhamar hosszú beszélgetésbe mélyedt az éppen odaérkező fehérköpönyeges tanárral. Elza nem hallhatta, mit beszélnek, a tanár kedves és udvarias fölcsóllására leült az az egyik távoli sarokban álló asztal mellé, amely meg volt rakva különböző folyóiratokkal és hogy elűzze a várakozás unalmát, lapozgatni, nézegetni kezdett bennük.

Most éppen egy illusztrált disznóvet csapott föl. Tekintete ráesett az első képre. Grátke ismerős képe volt: „a mese“. Sokáig elmerült ennek a bájos, szép fiatal leányarcnak nézegetésében és önkéntelenül a saját tükörben annyit látott

arcát igyekezett melléje képzeelni; vajjon vagyok-e olyan szép, mint ez? Azután fordított néhány lapot. „A fürdőző nimfák“ kiabált feléje egy mezelen női alakokkal megrakott kép címe, de nem érdekelte és a következők sem. Egynél azonban megakadt, nem lapozott tovább. „A haldokló gladiátor“ volt ez. Mélyen elpirult a meztelen férfitest látásánál, de azért nem vette le róla a szemét, lázas mohósággal leste, itta be az ismeretlen vonalakat, izmokat, formákat és idomokat, amelyek duzzadtak az erőből. Közben arra gondolt, jaj, ha valaki meglátná ezt a kezében, jaj, ha látnák ezt a tanácsos néniék, akik mindent olyan aggódalmasan sejtettek és titkoltak előtte.

Nézte, nézte, azután szinte ijedten csapta be a könyvet. Arra gondolt, hogy a sógora, Alfréd is ilyen erős, ilyen magas, vajjon milyen lehet, vajjon ő is olyan különös és... és... igen, ilyen izgatón meztelenül?

Ettől a gondolatától azután valószínűleg megijedt, hamar egy az asztalon heverő vicclap után nyúlt, de ez a különös, ideges hangulata nem akart sehogysem elmúlni és arca úgy égett, hogy majd kicsattant. Később arra gondolt, miért is nem írta meg neki Angela őszintén, hogy ő nem lesz otthon és ők sógorával egyedül maradnak, legalább így előre hozzászoktatta volna magát a gondolathoz. Vagy nem akarta, hogy az öregek megtudják, hisz ismeri jól őket, milyen ósdiak, régiek, félősek és aggódalmaskodók?

Most végét ért a tanár és az ügyvéd tanácskozása és Dr. Lenken sietve jött sógoránéhoz.

— Kis Elzám, ugyebár sokáig megvárattalak és még hozzá mindez hiába. Angelát nem látogathatjuk meg. Éppen most közölte velem a professzor, hogy a műtétet a komplikációk kikerülése végett már ma reggel helyett és az egyszerűen sikerült, a betegnek azonban természetesen minden izgalmat kerülnie kell, mert a narkózis kissé elgyengítette. A fődolog azonban az, hogy aggodalomra nincs ok.

Elza felemelkedett és egymás mellett lassan indultak ki a teremből, mentek le a lépcsőkhöz.

— Pedig nagyon sajnálom, hogy nem beszélhettem Angelával, úgy szerettem volna őt látni.

— Hiába, erre gondolnod sem lehet, még holnap sem. Csupán én fogok fölmenni pár percre, hogy tu-

dassam, megérkeztél, minden rendben van és hogy jól érzed magad.

Most már ismét benn ültek a kocsiban és a férfi mosolyogva simogatta meg a leány kezét, akinek erre az érintésre egész testét halk, alig észrehevelő borzolás rázta meg.

— Ugyan nem tudom még, jól érzed-e magad, hiszen alig egy órája, hogy itt vagy, de föltételezem, hogy egy ilyen csinos és bájos kis leány, mint amilyen te vagy, csak jól tudja magát érezni.

Elza elpalástolt zavarral huzta vissza kezét.

— Már megint bókolsz?

A férfi egészen közelhajolt hozzá és belenézett a szemébe.

— Nem bók ez kicsikém, sőt komolyan mondom: hevesebb az igazságnál...

6.

Az érkezés napja szinte észrevétlenül telt el. A kis Klárka ujjongó lelkesedéssel fogadta az „új mamát“ és csodálkozón, örömteljesen nyitlak tágra kék szemei, amikor Elza bőröndjének rejtelmes mélyéből egy kecses baba került elő, valódi hajjal és álomra csukló szemekkel. A tanácsos nőnek ajándéka volt.

Mari, a cseléd illő tisztelettel fogadta az új háziasszonyt, akit pár óra alatt bevezetett a ház folyó ügyeibe és mindenben alávettette magát az ő akaratának, sógora is igyekezett mindenben kényelmessé tenni iktetését, hogy Elza meglegedetten gondolt rá, milyen pompásan és igazi asszonymódra fog eltelt egyhetes „asszonysága“.

Vacsoránál jutott csak rémülten eszébe, hogy a tanácsos néniket nem értesítette szerencsés megérkezéséről, Dr. Lenken azonban sietett megnyugtatni, egy sürgöny már elment, ő maga küldie.

— Azt is megtáviratoztam, hogy Angela állapota már javulóban van. Így akarta ezt ő, de így gondoltam ezt én is jónak, minek aggasszuk fölöslegesen az öregeket. Egyébként is azt akarta ő, hogy diszkréten kezeljük az egész ügyet, amit már a betegség természete is megmagyaráz.

Ezekután Elza mindent megértett és helyeselte is.

(Folytatjuk).

Hirdessen lapunkban!

Csattan a csók!

— Eredeti kézirat. — Irta: BRANDSTÄDTER KÁROLY. —

I.

Beregi Ernő eldobta cigarettáját. Apró tűzszikrák pattantak szerkesztését.

— Erzsike, én ezt a kinlódást nem bírom tovább! Ne legyen gyerek és ne ellenkezzen többé! Csak nem akarja testét örök szüzességre kárhoztatni? Ezek a rugányos, puha halmok kéjre teremődtek, ez a piros, csep szája a csókra, ez a ringó, patyolat csipő az ölelésre...

Erzsike tágrameresztelte a szemét és mint valami sötét, rejtelmes titkot, minden porcikájában reszketve hallgatta a fiu izzó, suttogó szavait.

Lassan mentek egymás mellett a sötét, a bűnös, a titokzatos estében és beszélgettek, most egyszer, először úgy, ahogy jól esett nekik.

Ernő oldalról nézte a leány arcát, magas keblét, karcsu lábait, melyek fekete harisnyában és fekete cipőkben rejtőztek. Valami rejtélyes és hatalmas szenvedély uralta a fiut. Szerette volna leharpni erről a karcsu fiatal leányról a ruhát, szerette volna kiszíppantani, kiszűröcsölni a szövetekből ezt a szűz testet a maga fiatalkori tisztaságával. A feje égett, a szája kiszáradt s a szíve oly hevesen dobogott, hogy tagjai reszketni kezdtek.

A teljesen kerek s vörös csillogású hold tányérja látható lett titokzatos fényével a házak fekete tetői felett. Könnyű, reszkető fénye előntötte az utakat, Erzsike ruháját és arcát.

— Erzsike!

— Mi az? — kérdezte gépiesen s felnézett a holdra s a feje felett lengedező faágakra.

— Csodálatos! — mondta Ernő. — Két hónap óta szinte minden nap látok egy leányt, aki szép, fehér, okos és nem prüd. És még álmomban sem jutott eszembe egyéb, mint a kezét megérinteni. Talán nem is szeretem magát, Erzsike, vagy csak magát szeretem minden eddigiek felett. Ebben a pillanatban lehetetlennek érzem, hogy újra meg újra ne lássam és a hangját ne halljam, amikor beszél.

Erzsike egyszerre elpirult s feleletre határozta el magát, de nem szólt semmit s egészen megzavarodva nézett a fiu komoly, nemes arcába.

— Akarom önt! — mondta Ernő s egész testében reszketett.

Elhallgatott. Erzsike idegesen tépegetett egy levelet, mely éppen a keze ügyébe esett.

— Mi sohasem leszünk egymásba szerelmesek. Ah, ehhez már nagyon is jól ismerjük egymást, — mondta.

Ernő lehajtotta a homlokát és míg lelkében álmódzva hallgatta vissza a leány zenélő hangját, magán érezte a szerelmes este ideges, lüktető varázsát... Éhes figyelemmel kísérte a leány természetének világos körvonalait. Lágú, simulékony mozdulattal fogta át karcsu derekát. Ajkaival megragadta Erzsike kicsiny finom fülét és szemei szorosan arca előtt csillogtak. A leányt édes, aggasztó, sajátságos érzelem lepte meg. A kéjes bizonytalanságnak kellemes borzongása vett erőt rajta. Mintha feneketlen mélységbe nézne alá s egyszerre csak kapja magát s leugrik a mélységbe...

— Majd meglássuk... — susogta halkán, anélkül, hogy erősebben simulat volna hozzá, vagy pedig távolodott volna tőle el, miután a fiatallembert ez az odaadó szenvedély még jobban ingerelte s csábította.

— Egy szót, — folytatta Ernő, miközben heves vére által előntve, szorosabban kapcsolta magához a leánytestet.

Erzsike reszketett. Elkezdett testében valami állatias nemi ösztön remegni, ami gyengévé és akarat-nélkülivé tette.

— Mire való ez? — kérde tompán s nedves csillogású szemeit tágra nyitva a holdba tekintett.

— Mire? Hogy végre szabadon nézzen körül, hogy önrel szabadon beszélhessek. Amint most együtt vagyunk, valóságos kintpad. Ön kinez engem, Erzsike. Mondja, jön ön, igen? Akarja azt? — ismétlé, közelebb vonva magához a remegő leánykát.

Ez az érintés úgy égette a leány bőrét, mint tüzes vas. Sűrű, álomszerű köd terült szét körülte.

Hajlékony teste egészen megremevedett. Ernő akarat nélkül húzta magához s köröskörül minden érthetetlen módon megváltozott. A hold nem volt hold többé, hanem úgy látszott, mintha egész közelben vitágitana ott a kémények felett. A feje lassan szédülni kezdett, valami kéjt érzett, elháríthatatlanul, mely csalogatta, hogy az örvénybe húzza... Sajátságos hangnnyagsággal kibontakozott a karok közül, miközben száraz ajkaival suttogta:

— Jó!

II.

Elment a fiu lakására. Csekélység az egész, semmi sem lesz, csak egy tréfát csinál.

Minden úgy magától jött. Erzsike beszélt valamit fátyolos, könnyű hangon, zavaros bolondságokat, aminek a fele se igaz, éppen a fordította annak, ami talán igaz lehetne. Közben engedte magát csokolni. A szeméből a nedvesség átszivárgott Ernő gerincébe, a vérebe, a velőjébe, pedig ez a fény talán nem is jött szívből, talán csak egy villanylámpa viszfénye a szemek sötét bársonyán.

Karjait a leány lassan a feje fölé emelte, összekulcsolta a kezét és szenvedélyesen kinyújtózott, hogy a vér a fejébe zuhult... a szoknya felsimult a fekete harisnyán, a kerek combokon...

Egymásra néztek. Valami szédületes, örvényes mélység villant meg a tekintetükben, valami marasztó, hívó remegés. Szeretni kellene, hamar, amíg lehet, amíg nem késő!

Ráfeküsznek egy szerelmi hullám hátára, amely emeli és elejti őket! Milyen könnyű ez és milyen nehéz ellene viaskodni, elfáradni és elgyötrődni. Hisz a test arra való, hogy meztelen legyen és odalapadjon egy másik test bársonyához.

Reszketve bujtatta gömbölyű aktját a fiúéhoz. Meghajolt végre egy törvény előtt, amely ellen eddig halálos fáradságig viaskodott. Mint, aki felismeri, hogy egyné, mely dolognak úgy a legszebb, a legédesebb történnie, ahogy a többi emberrel szokott. Ahogy magától jön.

Fülébe csengett Ernő szava és melege lett:

— Édes kis lányom, te! Édes! Ezt vajjon mondta-e már valakinek így? A sok asszonynak,

minden
az ő sz
lette me
Hány
Vagy m
— De
lőtt fel
méltelen
Eszék
kincset
ahogy
ézés
Család
tragédia
tes, egy
biztons
szinjáté
ha lejá
egy év
Ejh,
dig mi
kos, sz
ság, az
rin, na

Ernő
és lán
Álka
ágyra.
csalta
jaival
egymé
nom
az er
dekez
mert
Elcsat
szor,
lösen
is vis
Az
rult
szem
nyájé
és sz
beha
Jól
az e
Er
csak
vese
Ugy
mes
szer
az
csuk
és t
vég
E
néz
leán
Győ
jeit
ér
let

minden asszony? Nem, ezt csak az ő számára találta ki, ő teremelte meg!

Hányszor fogja még hallani ezt? Vagy mást?

— De mi lesz a vége? — ötlött fel még egyszer az értelem ki-mélellensége.

Eszébe jutott, hogy e tenger kincset elvesztheti egyszer ép úgy, ahogy megtalálta. Az új, csodás érzés nélkül tudna-e már élni? Családja történetére gondolt, nagy tragédiáira, az asszonyok végzetes, egyetlen szerelmére. Meglepő biztonsággal érezte, hogy az ő színjátéka most kezdődött el. S ha lejátszódik gyorsan egy nyár, egy év, mi marad azután?

Ejh, ráér majd akkor! De addig mi minden jöhet, mennyi titkos, szép dolog. Ez lesz az igazság, az élet, skarlátpiros, ultramarin, nagy, erős színek...

III.

Ernő szemei előtt arany körök és lángocskák kápráztak.

Átkarolta Erzsit és lebuktak az ágyra. Száját rányomta a lány kicsattanó, piros szájacskájára. Karjaival a csipőjét ölelte, mellük egymásra keményedett, a lány finom teste kigyózott, hajlódzott az erős karok szorítása alatt. Védekezett, de nem tud érelyesen, mert végre mégis elcsattant a csók! Elcsattant egyszer, kétszer, háromszor, a harmadik csókot szégyenlősen és ügyetlenül már a kicsike is viszonzta...

Azután egymásra néztek, kipirult arccal, hosszasan, ragyogó szemekkel. A fiú a leány szoknyájához nyúlt, óvatosan felemelte és száját odapréselte a combok behajlására...

Jött az élet, a forró szerelem, az eleven, halomra döntő hullám.

Erzsike lecsukta nagy szemeit, csak szempillái remegtek egy keveset. Most lesz először férfié! Ugy tett, mint ahogy a veszedelmes févadáállattal szokta tenni a szerencsétlen leánypréda: adta az élettelen. Mozdulatlanul, lecsukott szemekkel elterült az ágyon és türt, engedte, hogy Ernő keze végigcsusszon bársonyos bőrén.

Ernő alig tudott betelni a leány nézésével. Könnyekig hatott a leány lázas, álmos odaadása. Gyönyörű bizsergés öntötte el, felejthetetlen hangulat, amely nem ér vissza ilyen formában soha az életben. Ráborult a lány meleg,

duzzadó combjaira és forró csókkal borította a lágy selyemhalmokon a fehér húst... Test a test mellett, egymás csipőjét szorosan átölelve feküdtek. A leány fehér ágyéka fájóan remegett, két hófehér combja fájdalmasan meg-rándult, keblei gyengéd ivben szöktek elő testéből, tejejükön az égő, vörös, nagy bimbókkal.

Ernő karja vágyóan a leány meleg csipője köré fonódott. Erzsike kéjesen összerendezte a fiú forró ölelésétől, mely szinte a combjaira siklott le és szemében nedves fény jelent meg. A férfi egyre hevesebben kezdte szorongatni a formás kis testét, amely mindenütt meleg volt, mint egy forrószőrű, puha cicus. Keze ráfeszült a két meleg kebelre, a két keményfaragású comb megremegett... Szájával rátapadt a mezitelen leányvállra és vadul, szenvedélyesen csókolt. Ajkával lejjebb csuszolt kis kerek keblére, keskeny medencéjére... A lány mindezt némán, boldogan türt, de amint Ernő ajka már vakmerőbb területek felé kísérletezett, felébredt benne a leányos, természetes szemérem, elfödte a keblét és eltolta magától a fiú fejét.

Ernő gyengéden paskolta kezével a kis kebleit... A karcsu test megint rásimult... megfeszült Erzsike keblében a tulcsorduló boldogság... kéjes örömtől csillogott a szeme, arca ragyogott a boldogságtól. Mozdulatlanul türt, hogy a fiú megölelje karcsu, fiatal derekát. Lehunyta nagy pilláktól árnyékolt szemeit és engedelmesen hozzátapadt. Arca tűzbeborult a furcsán bizsergő érzéstől, a szemei csodálatosan mélyen kezdtek fényleni, ijedten, vadul függtek Ernőn és mégis mennyi szent alázatosság, mennyi meghunyászkodás sziporkázott barna bársony hátterükön. Karcsu, fiú testét elnyelte az ifjú két erős karjai... Karjaiba kapta, a szájára hajolt és mélyen beléharapott a nedves, izes ajkak közé... Drága, puha, meleg teherként támaszkodott karjaiba... Két kis gyengén elődudorodó keble felett megpattant a blúz egyik szerény kis kapcsa és a hus vakítóan elővillant a szövet táguló hasadéka között... kibuggyant az egyik rózsaszín bimbó... Az ifjú mohapiros ajka szomjasan tapadt rája, szája forrón körülhabzsolta a forró kis falatot, a kemény leánytest eme érzékeny csemegéjét. A két kis bimbó hirtelen megremevedett, kemény lett, mint két láng-

piros kavics, teste mélyén felbizseregtek a vér nedvei, kerek combjai megrándultak a kéjtől lábai tölcsérbe szöktek, szoknyája fel-tolódott és két lábát a fiú csipője köré rakta.

H U M O R

Nagy család

Szegő Bandi egy vidéki kis-kereskedésben kap alkalmazást. Ismerkedés után családi körülményeiről érdeklődnek tőle, mire ő így szól:

— Sokgyerekes családból származok, tizen vagyunk fiuk, mindegyiknek van egy leánytestvére.

— Tyűh, hiszen akkor öcsém maguk huszan vannak, — így a főnök.

— Dehogyan, instálom, csak tizenegyen.

A spórolás netovábbja.

A zsugoriságáról híres Tollas Gecsey bátyánk öregségére egy szép villát vásárol, ahová kényelmesen beköltözik. Meglátogatja egy régi ismerőse és csodálkozva kérdezi, hogy minden van, csak kutya nincs.

— Hogyan, hát bátyámék ilyen nagy villában még kutyát se tartanak?

— Nem bizony. Spórolni kell. Ha mi éjjel zajt hallunk, a feleségemmel felváltva magunk ugatunk.

Reklámok, hirdetések, tervezését rajzolását elvállaljuk!

JÓ KLISÉ BIZTOS SIKER!

MŰVÉSZI KIVITELBEN OLCSÓN KÉSZÍTI FENYŐ CINKOGRAFIAI MŰINTÉZETE TIMIȘOARA

BOCSÁNATKÉRÉS

— Eredeti kézirat. — Irta: Égető Sándor. —

Beata halkan megnyitotta a könyvtárszoba ajtaját és halkan belépett. Az egyik ablakmélyedésben valaki állt egy könyvvel és olvasott abban a kevés világosságban, ami az ablak felől szűrődött be. Nem vette észre az ő belépését, csak mikor már ott állt előtte.

— Elemér... — mondta Beata halkan és a könyv után nyult, amit a férfi kezében tartott. Belezett és elmosolyodott. Tolsztoj: Kreuzer szonátája volt. Elemér zavartan nézett rá és mozdulatlanul állt helyén.

— Ilyeneket olvassz?... — kérdezte a leány, közelebb ment hozzá és jobbkezét a vállára tette, így álltak egymással szemben az alkonyat szürke fényében, szótlanul, néhány pillanatig.

— Elemér... — mondta neki ismét régi, zenélő, meleg hangján, — haragszol rám?

A férfi testén reszketés futott át erre a hangra. Megmozdult, mint aki menekülni akar, de a lány szorosan hozzásimult és erősen tartotta a két vállánál fogva. Sokáig maradtak így mozdulatlanul, némán, azután a férfi mégis lefejtette magáról a puha, forró karokat. Megszólalt, hangja erős volt, de szomorú.

— Beata, nem tudom még mi mondanivalónk lehet egymásnak azok után, hogy... — fáradtan legyintett kezével és félíg elfordult tőle.

— Hogy mi mondanivalóm van? — kérdezte az és kék szeme sötétén villant meg a homályban, — sok, nagyon sok és akár mennyire nem hiszed, én a régi vagyok. A régi vagyok és a tévelygések, mámor, kalandozások után megint itt vagyok, hozzád jöttem, mert azóta még inkább megtudtam, hogy a te csókjaid, a te öleléseid... oh, azokat nem lehet elfelejtetni... Elemér, te vagy a legszébb, a legkülönb férfi...

Odasimult hozzá ismét és hirtelen mozdulattal átfonta nyakát mind a két karjával, teste alig észrevehetőleg nyújtózva vo-
naglott meg.

— Ezt, ezt akartam neked megmondani, mert nagy, végtelen szomjuság van bennem, amit már

nem bírok el, akkora a szomjuságom.

Odatapadt a férfi szájára és eszeveszelten csókolta össze. A férfi felhorkant, mint egy nemes paripa és egész testében reszketve igyekezett szabadulni a kezei közül...

— Megint, — sugta lázas haraggal, — mit akar velem megint? Én már nem vagyok a régi. Maga lehet százszor az, de én, nem! Soha, nem vagyok, nem leszek a régi játékszer.

Karjai között borzongott a lány és párnás, forró teste hiszterikus, vad lánanggal csavarodott köréje. Durcás keblei szent vibrálással lapultak egymáshoz, ott benn, a selyem kombiné alatt és testéből nyújtózó, kéjes, buja illat szállt a férfi felé.

— De az vagy, hiába mondasz mást, tudom, az vagy, a régi, rád ismerek, ezek a te karjaid, ez a te szád, minden, amit érzek, te vagy... azt akarod mondani, hogy már nem szerelsz? Mindegy, azt sem bánom, nem bánom, akármit gondolsz rólam, csak ölelj, csak fogjál, úgy, mint régen... Ne eressz el, ölelj... így, így... most már megint érzem, hogy vagyok, hogy élek, na mondd még, mondd, ha mered, hogy nem vagy a régi...

Összefonódva álltak, mintha egy ember lenne a kettő és ajkuk egymásba fonódva szívta a csók kését és kinjált.

— Ugy eldobtál engem, úgy félrelöktél az utból, mint egy kutyát, egy rossz kutyát, mint egy rongyot... — hördült fel a férfi és tovább csókolta.

— Igazad van... — suttogta Beata — de mégis csak itt vagyok újra és csókollak és csókolsz és akármit mondasz, mégis csak szeretsz és nézdd, a tied vagyok, mint régen és nem is voltam még igazán a másé, hiába rázod a fejed...

Egy percre kibontakozott a férfi karjai közül, odafutott a szoba ajtajához és ráfordította a kulcsot.

— Gyere ide — szólt oda neki, leült egy puha fotelbe és térdre kényszerítette maga előtt a férfit. Kebléhez szorította a fejét és elborította vad, szenvedélyes csók-

kal. Az nem tudott védekezni, de nem is akart tovább. Fölemelkedett, egészen magához szorította a vágyak között szenvedő, bársonyos testét és végigsimogatta minden izükből vibráló, ruganyos idomait. A lány hátrahanyatlott a puha fotelben, a férfi egészen föléje került, keze végigszaladt a térdein, meztelen combjain és halkan, lihegve emelte fel a ruháját...

Az éjton most kopogás hallatszott. Elemér egy pillanat alatt talpra ugrott.

— Ki az... szólt ki Beata izgatottan.

— A kisasszonyt keresem — szólalt meg kiűn a szobalány hangja, — sziveskedjék az ebédlőbe fáradni.

— Egy negyedóra múlva ottleszek — szólt vissza Beata és amikor odakünn elhalltak a léptek, visszahanyatlott a fotelbe, behunyta a szemeit és halkan, lázasan, szemérmesen, lihegve sugta oda a férfinak:

— Gyere...

Az pedig egyetlen ugrással, szédtő, mindent letörő lázban vetette rá magát és fölujjongott, amikor megérezte a leány forró, szédtő, lüktető, felkínáló meztelenségét...

Egy negyedóra múlva pedig, az ajtóban megegyeszer hozzásimult hátasan és alázatosan Elemérhez.

— Hát még haragszol? Ugy-e nem, ugy-e megbocsátóitál már nekem?

— Meg.

Kiszakította magát karjai közül, kiszaladt az ajtón, végig a folyosón, a szobája felé, csak a sarok támaszkodott neki egy pillanatra elfulladtan ez egyik oszlopnak.

— Igaza van azoknak, akik azt mondják, mégis csak vannak szép dolgok a világon... Tengerek, hajók, művészetek, egy alkonyat a Riviérán, egy éjszaka Párisban, egy alkonyat a genfi tónál és... és Elemér...

Gyorsan lesietett a szobájába, megfésülte a haját, arcán elpudrezte a csókok nyomát és levetette a ruháját, amely teljesen összegyűrődött az Elemér bocsánata közben.

Beszélgetés a korzón.

— Nem hinném, hogy azt a Kragujevicset elítélik, annyi nagy ur állt mögötte...

— Hát hiszen éppen ez a terhelő?

Még egy hét

és lezárjuk az előfizetési felhívást

Egy színésznő emlékiratai

cimű könyvre. — Kérjük mindazon gyűjtőket, akiknek emiatt körlevelet küldöttünk, hogy elhatározásukról minket most már azonnal értesítsenek, mert a később érkező megrendeléseket már elintézni nem tudjuk. — Új érdeklődőknek válaszpórtó ellenében azonnal megküldjük a díjmentes ismertetést.

Még egy hét

áll tehát rendelkezésre mindazoknak, akik ezt a könyvet meg akarják rendelni. A könyvből száz darab számozott példány készül. Füzve az összes illusztrációkkal 500 lei. Kemény kötésben 800 lei. Az illusztrációk külön 300 lei.

„Tries“ cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr
György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10.68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sitése.

Fratii Györffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Vizumokat és más meg- bizásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

OLASZ- ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhív-
juk, hogy lapunk bármelyik
régebbi számát
a kiadóhivatal 1 lira 50 cent
kedvezményes
áron portómentesen szállit-
ja. Ugyancsak megrendelhe-
tő a kiadóhivatalban lapunk
1926 és 1927 évi
teljesévfolyama

a fenti kedvezményes ában, kö-
tetenként 78 líráért. A két kötet
egyszerre megrendelve 140 lira.

Majthényi Károly

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a
kiadóhivatalnak és kér-
jen bibliofil könyvek-
ről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről meg-
felelő portó csatolandó.

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Érdeklődők úgy a készülékekre,
mint az engedélyre vonatkozólag
díjtalanul kapnak felvilágosítást.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Haját, szakállát

„Glóriával“

a hajfestékek ki-
rálynőjével fesse.
Rögtön fest barn-
ára és feketére.
Garantáltan tar-
tós és ártalmatlan.
Egy doboz
hajfestéket uta-

sitással és még 9 darab hasznos és szükséges pipere-
cikkkel együtt **csak 345 leíért**
franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9
darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg
Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-
szer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két haj-
festő kefe. 4.) Egy hajfestő fésű. 5.) Egy drb.
Kátrányszappan festés utáni mosásra. 6.) Egy
üveg folyékony Brillantin a festett hajnak.
8.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás haj-
ápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

Beretva- apparátus

finoman ezüstözve,
nikkel etuiben, be-
lül bársonyozva és
még 9 darab hasz-
nos és szükséges
piperecikkkel együtt

csak 165 leíért küldök franko
utánvétellel; és pedig még: 1.
Egy borotválkozó ecset. 2. Egy
borotválkozó rud-szappant. —
3. Egy nickelezett borotválkozó
csésze. 4. Egy borotválkozó pen-
ge. 5. Egy timsó. 6. Egy vér-
elállító stiftet. 7. Egy parfümi-
rozott puder. 8. Egy üveg L'ori-
gan Kölnivíz. 9. Egy körömkfe.

Kövérseget

bármely testrészeiben könnyen és diétazavarás nélkül távolíthatja el a „Doppelroler“-rel való ötperces naponkénti reggeli és esti önmassageval. Egy apparátus és még 9 drb. szükséges és hasznos piperecikkkel együtt **csak 590 leí,** küldöm franko után-

vét mellett a következőket még: 1. Egy finom arcszappan. 2. Egy finom arctisztító Solution zsiros vagy száraz arcnak. 3. Egy finom nappali arckrémet. 4. Egy finom éjjeli arckrémet. 5. Egy finom pudert. 6. Egy L'origan Kölnivíz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy finom arcrounge. 9. Egy utasítás a hajápolásról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne“ Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.